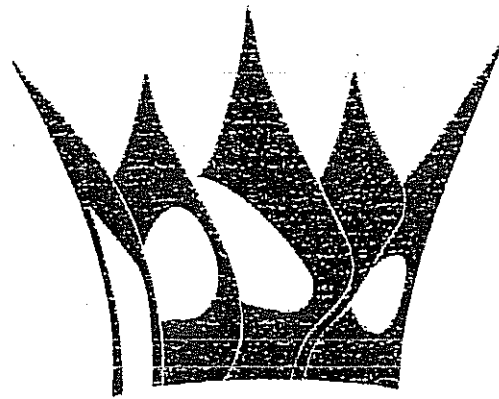

תשורה

משמחת נישואין של
מנחם מענדל זחיה רחל

שיחיו

הכהן כהן

יום שלישי יום שהזכפל בו כי טוב, כ"ד סיון
ה"י תהא שנת סגולות בכל

ב"ה

אנו מודים לך על כל הטוב אשר גמלט, ובחסדו הגדול זיכנו בנישואינו למדינת, ביום השלישי
יום שהוכפל בו כי טוב, כ"ד לחודש סיון התשס"ב

התורה והברכה מובעת לידידינו ומכירינו, אשר הואילו לשמח איתנו ביום שמחת לבבנו,
ולברכנו, ולברך את הורינו יחי בברכת מדינת וחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות

בשמחה ובטוב לבב הננו בזה לכבד את כל הנטלים חלק בשמחת לבבנו מקרוב ומרחוק
בתשורה המוגשת בזה, כפי שנהוג לאחרונה

התשורה שלפנינו כוללת :

- א. צילום מהתשורה שחולקה בחתונתו של הרבי
- ב. עניני גאולה ומשיח : הגהות של הרבי שיחה של שי"פ תשא, שושן פורים קטן
תשמ"ד, בענין עד מתי
- ג. חסידות : ליקוט של הגהות ומראי מקומות של הרבי על ספר קיץ ת"ש
- ד. שיחות קודש: הגהות של הרבי על שיחות דחג השבעות ושיק מברכים חודש תמוז
התש"ז
- ה. אגרות קודש : העתקה ממכתב לאנ"ש במונטריאל
- ו. כתבי קודש : צילומי כתי"ק בטשאים שונים
- ז. ענינים שונים : א. צילום של הגהות של הרה"ג הרה"ח אברום דוד לאוואט - סב
סב של הרבי על סדר החליצה שבשריע אבן העזר שלו ב. תעודת כשרות שעליו
חתום הרה"ח הרה"ג יעקב מרדכי בעזפאלאו

וכאן המקום להודות לכל אלה שפתחו את אוצרותיהם ונתנו לנו את החומר כדי לזכות בו את
הרבים

ותודה מיוחדת נטונה לסבינו היקר הרה"ג הרה"ח י. הכהן העגול על שפתח לנו את אוצרו
חיכה בהן את הרבים.

ולהעיר, אשר חלק ניכר מן הצילומים שוננו מגודלם המקורי

האל הטוב, הוא יתברך, יברך את כבודו ואת אנשי ביתו יחי בתוך כלל אחב"י, בברכות
מאליפות מנפש ועד בשר

ובמיוחד בברכה העיקרית שנוכחתיך ומיד ממי"ש לנישואין דלעיל, און זעהן זיך מיטן רביין
דא למטה אין אגוף ולמטה מעשרה טפחים והוא יגלאנו

יחי ארונו מרדט ורבנו מלך המשיח לעולם ועד

יום ג' כ"ד סיון

ה"י תהא שנת סגולות בכל

מנחם מענדל וחיה רחל הכהן כהן

עניני גאולה ומשיח

כ"ק אדמו"ר שליט"א

הננו רוצים להכניס קטע דלהלן מהתועדות דש"פ תשא, שושן פורים קטן בענין "עד מחי" (דכתבו עד"ז בהערות וביאורים דשבוע העבר) בגליון דש"פ ויקהל.

בהשיחה נאמר פתגם כ"ק אדמו"ר מהור"י צ"צ דמ"ש "אנו אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים" זה גופא הוא מהסימנים דעקבהא דמשיחא. והודגש הענין "אין...אלא". אבל במשנה שלפנינו: "על מה יש לנו להשען על אבינו שבשמים".

ובעין יעקב: "על מי [יש] לנו להשען (אלא) על אבינו שבשמים". ובס' השיחות חש"ב ע' 17 שסם הובאה פתגם הנ"ל: "אנו אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים". בהשיחה דלהלן קצתהו כמ"ש בע"י.

לדעת

הנהגתו
הוא
הוא
הוא

מערכת הערות וביאורים אהלי חורה

תשורה משמחת נישואין - מנחם מענדל וחיה רחל שיחיו הכהן כהן

א. כאן המקום צו זיך אפשטעלן אויף דעם וואס מ'האט געשריבן און געדוקט און געבראכט ראיזת אין דעם וואס מ'האט גערעדט? אז דער פירוש אין "עד מחי" איז, ניש מהיכי תיחי געזאגט וכו"ב, נאר אז מ'דארף דאס טבע זיין און מאנען בא דעם אויבערשטן וכו".
כמדובר כמ"מ, בשעת גרויסע סומלען זיך אין און ענין, ~~אויף מען נוצט מרעגן פסס בא א בן חמש למקרא.~~

בשעת מ'וועט מרעגן בא א סיניף יארען קינד צי "עד מחי" איז א בקשה מהיכי תיחי, מן השמה ולהוציא וכו"ב - וועט ער גלייך ענטפערן אז פירוש המלה בשטות אין "עד מחי" איז, אז מ'מאנט מיט א תביעה גדולה ווייל ס'איז נוגע ~~במש~~ - ניש מהיכי תיחי ומן השמה ולהוציא - "בין ותע"ו

ג. און ווי עס שטייט אויך אין היינטיקער המטורח, אז בשעת אידן האבן עובר געווען זבעל, האט אליהו הנביא זיי געזאגט "עד מחי אתם מוסחים על שחי הסעיפטים".

וועט מען א מרעג מאן דער פשט אין דעם ביי א קינד: ~~לפי דעת האם אליהו הנביא געזאגט די אידן וואס האבן געדינט זבעל די ווערטער "עד מחי" גלאטשטייט, אלס א סימור הדברים: הערש~~

זיך איין אידן, אזוי ווי איר זייט דאך אן "עם חכם ונבון", פאסט עס פאר אידן ניש אז איד זאלס זינען זבעל און ~~צו דעם אויבערשטן~~.
אין יעדערער וואס ~~האט א פארשטייט שטמות הכותבים~~, און האט א פיסל פון פונג און

"ואתבה לרען" וכמור"ב, ועאכו"כ ביי אליהו הנביא - פארשטייט אלייך, אז בשעת אליהו הנביא האט געזען אז "עובבם את מצות ה' וחלך אחר הבעלים", איז זיכער האט ער געשריען מיט די גרעסטע זעקה "עד מחי אתם מוסחים על שחי הסעיפטים", ווייל ס'איז אים געווען טובע במש, און ניש אז ער האט געזאגט אלס ~~א פונג דברים~~, מהיכי תיחי, מן השמה ולהוציא רלו

ועד כדי כך אז דערפאר האט אליהו הנביא געדארפט אויסמאן א חידוש און מקריב זיין בחוק, וואס אויף דעם האט ער דערנאך געבעטן סליחה וכמרה"ו, איז דאך ~~פון~~ אז דער "עד מחי"

איז אים געווען נוגע במש און ער האט עס געשריען מיט ~~גרעסטע חוקי~~, ווייל ~~ללא~~ ~~מארהאט דאך ער גיין מקריב זיין בחוק איין זעלבע ער האט דערנאך געבעטן סליחה וכמרה"ו~~

נאר דאס איז דער פירוש ע"ד המשט / אזוי אויך ע"ד הרמו, ע"ד הדרוש ועאכו"כ ע"ד הסוד - אין "עד מחי" אז מ'שרייט עס מיט די גאנצע שטארקייט ותביעה, וויבאלד אז ס'איז נוגע במש

"עד מחי".
און ווי דער פירוש המשום איז אויך אין דעם "עד מחי" וואס משה האט געזאגט מרעה'ן 101 -

כ"ד סיון ה' תהא שנת סגולות בכל

ח

דאס איז נישט טאם אן אמירה מהיכי תיחי. נאר ער האט עס בעזאגט מיט תביעה חכי גדולה.

ועד'ו אומשטום וואו עס שטייט דער לשון "עד מחי".

ג. עד'ו איז אויך בנוגע צו דעם "עד מחי" וואס עס שטייט (כמה נוסחאות) ב"חיקוק

הצות". וואס דאס איז דאך גענומען - ווי אלע טיפטים אמיחיים - פון תושב"כ, תורה, נביאים,

כתובים, מדחול'ל וכו' - אז דער פירוש בזה איז אז מ'מאנט עס מיטן גאנצן תוקף, ווייל ס'איז

נוגע בנפש.

- (איבער וואס טראוועט במועל "חיקוק הצות" און וויינט אויפן חורבן ביהמ"ק וכו',

דארף נישט האבן קיין הסברה וואס ער מיינט מיט "עד מחי". אן דאס איז נישט ח'ו מהיכי תיחי

און אז יוצא וועגן, און דערנאך לייגט ער זיך שלאמט, נאר ער בלייבט אויף א גאנצע נאכט און

דערנען פנימיות התורה און נגלה דתורה עד אור הבוקר, און דערנאך גייט ער אין וואסער און

דערנאך דאוונט ער און "כעבדא קמי' מרי" 12 מאנט ער ווייטער "עד מחי" 1

אבער אפילו אויב מ'טראכט זיך נאר אויף און דער פירוש פון די ווערטער "עד מחי", קען

יערערער פארשטיין - ווי עס פארשטייט במשטות א בן המש למקרא - אז דאס מיינט נישט מהיכי

תיחי נאר מיט אן אמת.

דעריבער איז נישט נוגע ברענגען ראיות לזה פון דעם ארט פון א צווייטן ארט, ווען דער

פירוש אין "עד מחי" איז אזוי במשטות, ראיות - איז מהיכי תיחי.

אויב ער איז א איד איבער נאר טיגן יאר אלט, ער האלט נאר נישט בא די דוגמא פון א בן

המש - אקרא, במילא פארשטייט ער נאך נישט דער פירוש המשום אין "עד מחי" ווי

מבשטות און ער דינגט זיך אין דער משט בזה - איז ער דאך אויך אן איד, און עס רעדט

זיך דאך וועגן סיר גאנצע יאר (בין בן המש), ובפרט נאך ווען התינוק מתחיל לדבר אביו

מלמדו תורה 11 - דעריבער דארף מען פאר און ברענגען ראיות מפורשות, ווייל אויך אים דארף

מען באווארענען; אבער אויב ער איז שוין א בן המש פאקאט און פארשטייט משטות וועניגים -

דארף ער נישט האבן קיין הסברה ראיות וואס "עד מחי" מיינט דאס מיינט במשטות אז א איד

דארף מאנען און טובע ווייל בא דעם אויבערשטן - בין ווען וועט זיך שוין ציען דער גלות און

ווען וועט שוין קומען די גאולה.

וכידוע דער ווארט פון כ"ק מר"ח אדמו"ר (אז איבער פון די סלמנים אויף עקבתא דמשחא

אין, אז מ'וועט זאגן "על מי [יש] לו להשען (אלא) על אבינו שבשמים", אז מ'דארף זיין

און זיך לייגן שלאמט און זיך פארלאזן אינגאנצן אויפן אויבערשטן און דאס א דבר הימך הסג

213) ²¹³ - וז"ל וואס באדייטער מדגיש זיין אז זיך מי [יש] לנו לחסען (אלא) על אביה שבטמים" או
 א איד דארף גארניט סאן ח"ו... 7 | נאר א איד דארף סאן כל התלוי בו) מקיים זיין תומ"צ און
 שרייען און מאנען "עד מתי".

ואגודת
 זייער רב
 וזכרם לברכה
 חתן
 וזכרם לברכה
 חתן

(1) הערות וביאורים - אהלי תורה דשכוע זה (גליקן כד (רבג) סי"ט.

(2) שיחת ש"ס משטטים, מבה"ח אד"ר סי"ח ואילך.

(3) שבילתא ח, כ - לט. ^{מ"כ-א}

(4) שם, כא.

(5) ואחזקן ד, ו.

(6) קדושים יט, ח.

(7) מלכים שם, ח.

(8) ראה רמב"ם הל' יסוה"ת ע"ס ה"ג.

(9)

(10) בא י, ג.

(11) ומה שאדה"ו לא הכניסם בסידורים - י"ל שתוכנו כלול בריבוי מזמורי תהלים שהכניס אדה"ו

בסדר חיקוק הצות.

(12) שבת י, רע"א. שו"ע אדה"ו או"ח סו"ס צה.

(13) ראה סוכה מב, סע"א. הל' ת"ת לאדה"ו בתחלתו.

(14) ספר השיחות תש"ב ריש ע' 17.

(15) סוטה מט, ריש ע"ב - ע"פ גידסת העין יעקב.

חמידות

6

מספר המאפרים - תת

ב

והדוגמא מזה יובן למעלה דענין השינה הוא העלם האור והסתלקותו כמאמר וכד אנת הסתלק מנייהו אשתארו כולוהו שמהן כנומא בלא נשמתא. ומיש הסתלק אין זה סילוק לגמרי ח"ו שהרי נמשך חיות חדש שגם בומן הגלות מחדש בטובו בכיית מע"ב. שבכל עת ובכל רגע נמשך חיות חדש אלא שהוא בבחרי העלם ואינו מאיר בגילוי כדוגמת מעולת הכחות בעת השינה שהם בחלישות. וכשם שכעת השינה אינו ניכר מעלת ויתרון המוחין הנה כן. הוא דכאשר האור הוא בהעלם אינו מאיר במוחין העליונים היינו נשיי ואינו מאיר בגילוי בעולם. והגם דלגבי אור איס ביה אין זה נוגע כלל אם האור הוא בגילוי או שהאור הוא בהעלם. הנה זהו לגבי אור-איס ביה אינו נוגע כלל, אבל לגבי למטה נעשה מזה ענין הגלות. וכמו שהוא בגשמיות באדם למטה דכאשר הכחות מאירים בגילוי ומפעלים מעולתם בסדר מסודר אז ניכר יתרון המוחין ומעלתם. דכל הכחות והושים ולבושי הגשם מתבטלים לפנייהם והמוחין מופעלים בהם וכמ"כ הוא דכאשר האור הוא בגילוי אז ניכר מעלת המוחין שהם נשיי כמיש השקיפה ממען קרשך מן השמים שהריע התורה אז וברך את עמך את ישראל שנראים לרבר. חשוב. וידוע דנשיי הם מקור כל ההמשכות בעולם דזהריע נוסח הברכות בא"י. אלקינו מלך העולם. דתחלה הוא אלקינו אלקה שלנו ואח"כ מלך העולם ההמשכה בעולם ואז הכל בטלים לפנייהם. וכמו בימי שלמה דקיימא סיהרא באשלמותא חיו הכל בטלים לפניו והרי מושל שולט על עמים רבים. וכן היי בימי מרדכי ואסתר דכתיב ורבים מעמי הארץ נחיהדים כי נמל מחד היהודים עליהם. אשר כן היי בכל עת חסן שהאודות העליונים האירו בגילוי וכמו בזמן הבית שהיי גילוי אלקות במחש ומאמר כדרך שבא לראות כך בא ליראות וראו הענינים שלמעלה מהטבע במוחש בהעשרה נסים שהיו בבית המקדש וכללות ישראל עמדו במעלה ומדריגה גבה.

אמנם בזמן השינה כביי שהאור הוא בהעלם או אינו ניכר מעלת הכחות זה על זה. דהנה כחות הגשם הרי ישנם כמו שהם כלולים בעצם הגשם דכחות הגלויים הרי אין זה דכאן נמצאו כאן היי. ויינו שנאמר שהתחלתם של הכחות הם מה שנראים בגלוי. אלא שיש להם מקור בכחות הגעלמיים ושרש בעצם הגשם. וכמו בכח השכל שענינו שהוא מציא השכלות מסכירם ומעמיק בהם עד אשר מולידים הרגש אהבה או יראה כפי סהות השכלים ההם. דכח השכל בשלשת חלקיו

וכד אנת: בסוף הקדמת תיקוני זוהר.
 בסוף חין העליונים היינו נשיי: זוהר ח"ב ק"א ב.
 השקים ה: דברים כ"ג. ט"ג וראה בזה תורה אור ר"ה כי עמך מקור חיים.
 כימי שלמה דקיימא: זוהר ח"א ק"א א. וראה ג"כ שמות דבה מס"ו. כו
 ורבים מעמי: אסתר ה. י"ג.
 כדרך שבא: תנינא ב. א.
 בהעשרה נסים: אולי ר"ל דבדוקא נקט אלו, כי הם היו נסים ידועים לכל (ענין
 וזמא כ"א. א.) מסא"כ בזמן הגלות שאמילו בעל הנס אינו מכיר בזמנו.

ספר המאמרים - ש"א 7

7

הכיר נמשך מכת המשכיל הששכיל הסטביר ומעמיק, ואין לומר דוהו התחלת
 כח השכל אלא שיש לו מקור בכח נעלם ושרש בעצם הנפש והכחות כמו שהן
 כלולים בעצם הנפש היה במדרגה עליונה יותר שאינן בכחי התחלקות וכולם הם
 שם בהשוואה גמורה. דהנה בכחות הגלויים דרי יש בהם התחלקות במהותם העצמי.
 שישנם כחות שעיקרם הם יסוד המים וישנם כחות שעיקרם הוא יסוד האש. וכמו
 מוחין ומדות, דהמוחין הנה עיקרם הוא יסוד המים והמדות עיקרם יסוד האש.
 ובמוחין נוסף הנה כח החכמה הוא יסוד המים וכח הבינה יסוד האש. ומתחכמה
 ולמטה, הם כחות פנימי, וכל כח פנימי הוא אור בכלי. שהכלי הוא לפי אופן הכת.
 דכח החכמה שהוא יסוד המים הנה חלק חומר המוח שהוא כלי החכמה הוא קר
 ולה. חלק חומר המוח שהוא כלי הבינה הוא חם ויבש. וכן בכל הכחות שיש להם
 כלים פריטים ומקומות מיוחדים. אבל בעצם הנפש דשם הם כחות עצמי בלא
 כלים איך ישכנו כולם יחד. אלא דשם אינם בכחי מציאות ועייב ישכנו יחד וכלם
 שם בהשוואה. והדוגמא מזה יובן דכאשר האור הוא בכחי העלם במקורו היה כלם
 שוים בלי שום התחלקות. עייב הנה מזה נמשך ענין הגלות שאינו ניכר מעלת
 נשיו ואדרבא מהמקיף יש להם שייכות יותר לקבל. דנשיו הן בחי הפנימי דוקא.
 ומכחי הפנימי אין הסטיא יכולה לקבל. כי הפנימי הוא אור בכלי והיינו שיצאו
 כלים אל האור, והכלי הוא בחי ביטול. ואין אואיס שורה אלא במקום שהוא בטל.
 דלכן הנה השראת אואיס הוא בחכמה דחכי הוא כח מה חוקף הביטול. ועייב נשיו
 הם כלים אל האור להיותם בכחי ביטול כמיש כי אחם המעט מכל העמים. דבנשיו
 יש ענין המיעוט והביטול שממעיטים את עצמם ובטלים לאלקות מה שאין בכל
 העמים. משאייב הסטיא הם יש ומציאות ואינם כלים אל האור. וזהו דנשיו שייכות
 אל הפנימי דוקא להיות הכוונה בנשיו דעל ידם יהי בחי גילוי אור. אבל מכחי
 המקיף להיותו למעלה מענין הכלים הנה שם הוא כחשיכה כאורה ויש להם שייכות
 יותר לקבל משם. וזהו אם תגביהי כגשר דדרך הגשר בשמים שמגביהים עצמם
 לקבל מהמקיף העליון. וכאשר האור הוא בהעלם הנה אז יכולים לקבל מהפנימי
 מורכבו ומצומים. דהנה כאשר האור פנימי הוא בגילוי אז אינם יכולים לקבל
 מכחי גילוי אור. דאינם כלים לזה. אבל כאשר האור פנימי מסתלק ומתעלם
 אז הנה במדרג התחתונות הוא בריבוי הצמצומים ביותר ויכולים לינק משם.
 והיינו דענין השינה גורם יכולת יניקת החיצונים מבי המדרג המקיף העליון
 ומריבוי הצמצומים. וזהו שארדיל מאי טעמא עזי מסגי ברישא והדר אמרה
 צברייחו של עולם דברישא חשוכא והדר נהורא. וענין ברישא חשוכא היינו בחי
 צמצום הראשון שהוא סילוק האור שנסתלק במקורו. וזהו עצמו ורא הסכה מה
 שלמטה עזי מסגי ברישא.

דהמוחין הנה עיקרם: ראה תניא סיב
 ואדרבה מהמקיף: ראה קונטרס ומעין מאמר ה-
 כי אתם: דכלים ה-
 אמ תגביהי: עובדי א-ה
 דרך הנשר: משל ל-י. ועייב מיש בנמק המלך שער עולם התורה מליב שמרוב
 במלכות אדום וכמו המסוק דעובדי.
 שם ארז ל: שכת עני ב. וראה לקמן דיה ויקם עדות.

בחס' הווא סח' אה: טח'ג' אב'א. וראה תניא פ"ח, ט"ה

בכל החכמות בחכמת הרפואה בחכמת התורה וחכמת אלקות ונס זה הוא אומן יד והכס בחכמת המעשה הרי כשישבתו אותו בחכמת המעשה היו גנאי לו וכן הוא דענין הגדולה למעלה הוא ענוה ושפלות ולגדולתו העצמית אין חקר היינו שאינו בבחי' השגה כלל. דהנה גדול הוי' הוא הארת שם הוי' בשם אלקים. דבזה שייך השגת, חזו ומהולל מאד ששייך בזה הליל ושבת אבל עצם שם הוי' הוא למעלה מהשגה דמה שגודע לנו אלקות הוא מפעולותיו ית' היינו עיי שם אלקים אבל עצמות אואיס אין חקר כלל. חזו אימתי הוא גדול כשהוא בעיר אלקינו שאז שייך לקרותו גדול אכל לגדולתו העצמית אין חקר. חזו מי ברא אלה כהתהוות עם היותה עיי הארת שם הוי' בשם אלקים אבל באמת היא מעצמות שם הוי' שהא לבדו בכחו ויכולתו להיות יש מאין, ולכן הבריאה גק' יש מאין, דלכאוי אינו מובן והלא ממך הכל. אך היא הנותנת לפי שממך הכל איס הוא בלתי מושג לכן גק' יש מאין. הא' אין שווא הארת שם הוי' בשם אלקים. הב' אין שאינו מושג היינו עצמות גדולתו ית' דאין לו חקר כלל. חזו שהבריאה גק' יש מאין לפי שממך הכל.

ה.

וזהו שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. שמאלה שהוא התהוות עם היות שזו רק מהארת הוי' שבשם אלקים אבל עכ"פ הנה עיי התהוות יודעים את בחי' המי שכרא אלה. היינו שאמיתת התהוות הוא מעצמות הוי' אחרות משזוהא. אבל מצרים הוא מיצר מי. דמי הוא בחי' בינה ומיצר מי הוא שבחי' מי הוא בבחי' מיצר העלם. דאוי בלקרית מהאריזל שמצרים דקדושה הוא מיצר הגרון. והענין הוא דהנה לידת המדות הן מהמחין. ובהיותם מהותים חלוקים דמטחה והתרגשות. שמחין מהותם ביטול ומדות הם מורגש. לכן הנה בהכרח שיהי' ממוצע ביניהם והוא מיצר הגרון דשם מתעלם שמע השכל ומתהפך סמהית שכל למרות מדות. דבמחו הוא מרות שכל ובלב הוא מהות מדות ובהממוצע דמיצר הגרון אינו לא מהות שכל ולא מהות מדות אלא שהוא בהתעלמות. ובהתעלמות זו הוא שנהפך ממהות השכל למרות מדות. כמו שאנו רואים בחוש בעבודה שכלב כשתבונן בהתבוננות אלקי ומשיגו בטוב דאו הנה נעשה מזה התעוררות והתפעלות הלב הרי אינו נמשך ממש מן המוח אל הלב כ"א שכאסע יש התעלמות כאלו. לא יש שום דבר. והיינו דאו אינו לא בבחי' השגה ולא בבחי' התפעלות המדות והתעלמות זאת היא המביאה מן המוח אל הלב. וכשם שבשכל הרי יש ענין התשתוממות שכאשר דאדם יודע איזה הסכלה ומייגע אי'ע להעמיק עצמו בהעיון הנה לאחר היגיעה והעומק משתומם לגמרי דהיינו שלא יש שום אור שכל כלל. שהרי בתחלה הוא חושב ומעמיק בהענין שמעמיק בו. ובהשתוממות לא יש שום גילוי אור שכל כלל. ואוי דוקא הוא שגופל לו ההשכלה החדשה. הנה כן הוא שבהתעלמות שבמיצר הגרון הנה עיי' נמשך מן המוח אל הלב. אך להיות שונו מי'ם התעלמות

ש הוא לבדו: ראה אגרת הקודש סי' ב.
 מצרים הוא כיצר מי: ראה בכל זה בתורה אור פי וואר, ביאור לדי' לכן אמור. ובאור התורה להצי' שם.
 בלקו"ת מ"ה א"ר"ו"ל: פי' וישב ד"ה ויהי כ"י עתה נבאר סוד יוסף.

↑
 ופעם שרש: ראה תורה/חיי' שבה ד"ה והא"ש אלקות

שובו מדרכיכם הרעים ולמה תמותו בית ישראל ומתעוררת במאד מאד ומשמעת גם להנשמה המלוכשת בגוף ומהו הוא מה שהארם נרעד ונסחד סתאום בלי שום טעם וסיבה חיצוני ומתעורר בתשובה שוהו גילוי מעצם הנשמה ע"י הארת הנשמה המלוכשת בגוף.

ה.

והנה בזה יוכן משארזיל בכל יום יום ב"ק יוצאת מהר חורב ומכרות אוי להם לבריות מעלבונה של תורה. שהתורה היא עלובה על שאין לה עוסקים, דבענין התורה אינו מסמיק ענין הלימוד בלבד. ועם היות דמצות לימוד התורה הוא ידיעת התורה והיינו שיבין וישיג היטב כל ענין וענין שלומד בתורה. בכל זה הרי צריך להיות גם בפועל כמ"ס יקים את דברי התורה. והיינו דלבד זאת שצריכים לזכור תמיד שהתורה היא חכמתו ית' דנקודת הענין הוא שצריכים לזכור את נאמן התורה הנה לבד זאת צריך להיות הכפועל ממש מה שהתורה פועלת בהאדם. והיינו שהעיקר הוא מה שהתורה מלמדת את האדם. והאם תורה לערנט אייס דעם מענטשן, דזהו מה שאנו אימרים בברכת אהבת עולם ותן בלבנו בינה להבין ולהשכיל (בשכיל) לשמוע (דער הערן) ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. דער לערנען זאל זיין באופן אז דער לערנען זאל אייסלערנען היטן אז אלץ זאָס עס שטייט אין דער תורה זאל מען דאָס טאָן מיט ליבשאַפּט. דזהו כוונת עסק התורה. והנה תכלית הכרח אשר בניא יתנו אל לבם לשוב אל הוי' ולעסוק בתורה ומאחר שכ"א אינם שומעים את הכרחים מהו תועלת ההכרות. וכן כרחי התשובה כמו הכרח שמכרזים למעלה לזכור בנים שיבכים. דשובבים ענינו מראות חילוקיים היינו ההגתה שלא כסדר והדרגה ובעבודה ענין השוכב הוא כאשר שוכחים על הכוונה האמיתית דיריית הנשמה בגוף וככ"ס וילך שובב כדרך לבו. ער גייט ווילד נאך דער צולאָזנקייט טון האַרצן. דתכלית הכוונה בכרוח זה הוא לעורר על התשובה ומאחר שכ"א אינם שומעים את הכרחים מהו תועלת ההכרות. עוד זאת דהלשון אוי משמע לתרי אנשי. הא' אוי לזון שטות כמו אוי לשוטה שמאכד טובה הרבה. הב' אוי לשון עונש כמה מן העונש חיו יגיע עבור זה. והלא תורה היא תורת חסד ומאחר שאין בניא שומעים הכרח מדוע מגיע להם ככה. אך הענין הוא דהנה זה מה שכ"א אינם שומעים הכרחים העליונים הוא מפני העלם והסתר הגוף ונהיט שהוא טרוד בעניני הגוף ומשוקע בתאחת והענוגים גשמי וכמ"ס שכנת עבית כשית. מן די ריבוי עניני הגוף אויך אשילו דברים המותרים אוי לבד זאת וזאָס כען ווערט משוקע אין דעם. אז מוזן לומן במשך הזמן ווערט די מותרות א הכרחיות אוי לבד זאת אוי טון דעם איבערגעבן זיך אין די עניני עולם את די שקיעה אין מותרות ווערט דער

בכל יום יום : אבות מ"ו מ"ב.
כפ"ס יקים : דברים כ"ו. כ"ו. וראה ירושלמי סיטה מ"ו היד הובא בלכ"ן ע"הית ש"ס.
והנה תכלית : ראה בכ"ו לקי"ת ביאור לדי"ה כי תצא שם שהי"ט ד"ה להבין
העם האתוליע מ"ה.
וילך שובב : יסעי נ"ו.
שפנת עבית : דברים לב. טו.

שפנת עבית
זע"ה ש"ת
זע"ה ש"ת
זע"ה ש"ת
זע"ה ש"ת

והב' הוא באופן העלאת המשיג אל המושג שהן שני הדכי ההשכלה אם בדרך
 הלבשה שע"ם רוב הוא באופן חיובי או בדרך הפשטה שע"ם רוב הוא בדרך שלילי.
 דחיוב ושלילה הרי אין זה כסברת העולם דחיוב הוא מציאות הדבר וישותו
 ושלילה הוא אמיסת הדבר והעדרו דהרי השגת החיוב והשגת השלילה הם שני
 מיני השגות. דכשם שחיוב הוא השגה מושגת ונהג כן שלילה היא השגה מושגת.
 אלא ההפך ביניהם הוא דחיוב הוא ידיעת הדבר מצד עצמו. זאק מען ווי ע
 דעם ענין דורך דער זאך אליין ושלילה הוא ידיעת הדבר ע"י שלילת דבר הדומה לו
 וזאק מען ווייס דעם ענין דורך דעם וזאק מען פארשטייט דעם אינטערסיד פון דעם
 ענין און נאך א ענין וזאק אז אין פהג גלייך צו אים, והנה בכל דבר ככל וחכמה
 יכולים להבינו בימי אימנ'ס ודרכי הגנה דחיוב ושלילה. וכמו הענין דחכמה הוא
 תואר כללי לכל מיני החכמות כהחכמה היותר אחרתה בחכמת העשי' עד החכמה
 היותר עליונה בחכמת האלקות. הכוונה בזה דתואר החכמה הוא תואר מגביל דענינו
 המצאת שכל ואשר בזה יבדל כל החכמה ככה הבינה. דתואר הינה הוא הב' :
 דהסברא שכלית וכח החכמה ויא המצאה שכלית. הנה המצאה השכלית יכולים
 להבינה בשתי אופני השגה דחיוב ושלילה. וכעומק ענין הגה לא זו בלבד שהבנת
 המצאה היא בחיוב ובשלילה אלא עוד זאת שיש בה חילוקי דרגות. אם הוא
 באופן חיובי או באופן שלילי. דבאופן חיובי היה מלביש את נקודת ההשכלה
 בכמה לבושי הגנה והכנה. וכמו וידבר שלישת אלפים משל דכל משל ומשל הוא
 לביש המלביש את הנקודה ובעלים על אורה העצמי, עד אשר היא כושגת גם
 לבעל שכל קטן. ועט היות שאינו דוכה ידיעתו של הבעל שכל קטן לידעתו של
 החכם הגה ככל זה ע"י ההלכשה יודע הוא את זה מה שלא היה יודע מכלעד
 וכללות סוג ידיעה זו היא ידיעת הדבר בעצמו. והיינו שבכל חכמה ומדע הגה
 מהחכמה היותר קטנה עד החכמה היותר גדולה יודע הוא ע"י לכושי ההלכשה
 את החכמה ההיא עצמה עד חיים די זאך אליין ווי זי איז. ואיפן שלילי הוא ידיעת
 הדבר הוא ע"י שהוא כולל דוגמתו. והיינו שהוא מפשיטו מלבושי השגה.
 דהפשטה באה אחר הלכשה. וההפך ביניהם הוא דכהשגת החיוב הרי ההשגה
 באה ע"י דבר המנגד לו. דהשגה ענינה גילוי וכאה ע"י הלבוש שהוא מעלים על
 הגילוי הקודם. וההשגה היא בהדבר בעצמו. והשגת השלילה הוא ע"י ששולל גם
 דבר הדומה לו. איכ הגה הידיעה אינה בעצם מותת הדבר כיא ידיעתו היא במהוה
 דבר הבא ע"י השלילה.

②

ד.

וביאור הענין הוא דעם היות שתואר חכמה הוא תואר כללי לכל המצאות שכלי
 באיזה חכמה שהיא והיינו שבכל חכמה וחכמה הגה המצאה שכלית
 שבהחכמה ההיא היא חכמה. אבל עם זה הרי עצם מהותה של המצאה שכלית
 משתנית לפי אופנה אם חיובי אם שלילי. דבאיפן חיובי הגה עבודתו ויגיעתו הוא
 בהורדת המושג אל המשיג והיינו שהתעסקותו היא בלבושי ההשגה. ובאיפן
 השלילי הגה עבודתו ויגיעתו הוא בהעלאת המשיג אל המושג והיינו שכל עיקר
 התעסקותו הוא בהסרת לבושי ההשגה דההפך כזה בעבודה הוא כה שבאיפן
 חיובי הרי נרגש אצל המשיג נועם ועריבות ההשכלה האלקי ובה וע"י מרגיש

יבשר נאמר : יפה היה. יבשר נאמר יבשר
 פה נח אצלה ספר. דרפא. יבשר.
 קלן : 103.

תאוות נששו. הכל אצלו בהתפעלות וברשמי אש. והגורם הנה מצד עצם מהות כעלתו יש לו דעת להסביל ולהבין בדדעים. ודעתו של האדם היא דעת עצמי וכאשר האדם נמשך אחרי הענינים הגשמי והחומרי הרי גרוע ביותר. והייתו דלכד ענין הדעת שיש בו להבין סכל ענינים הגשמי אינם טוב באמת. ואינם אלא טוב המדומה. הנה לבר את הרי יודע הוא שירידת הנשמה בגוף היא ירידה גדולה ועצומה. וכללות הירידה היא לצורך עלי עיי העבודה דתורה ומצות. יכאשר מסית דעתו כזה ונמשך אחרי הענינים הגשמי היה גרוע במאד. והתחברות האדם עם אואיס. עיי הכנות. והייתו טעיי המצות נעשה האדם למציאות. ומציאות חשובה באמת.

ב.

והנה המשל בזה הנה מי שהוא חכם גדול יהיה בעל כשרונות מצינים. נעלאים והייתו שהוא חכם בעצם כח חכמתו. וכמאמר העולם אן אפענע קאפ. והמיד הוא עמוק במושכלות עיונים עמוקים. אשר זהו ההתעסקות במושכלות עילי ועמוקים הוא כל מהותו וכוה כסר כל עצמותו והוא חיותו ממש. כמו שאנו רואים במוחש בגדולי בעלי השכלה שכשהוא מכצא איוה השכלה והדשה או מסכיר איוה הסכרה עיונית היה מתמלא עונג רב כמו צהבו סניו של רי אבה שמצא תוספת. דצחיבות הפנים הוא מפני העונג הגדול שהי לו בזה. והארת פניהם בהכמת ארט האיר פניו מאיר פניו יותר מהאכלים מאכזים טובים. וביותר דכאשר סדם ביים אל אמיתת ההשכלה הן בהמצאת השכלה הן בהשגתה האמיתית אשר לן זו בלבד שאינם אוכלים ואינם שותים ואינם ישנים כי כל עצמותם כאור ונתון על ידיעת ההשכלה ההיא ומצטרפים צער רב עד כי יפלו פניהם כמי שצבר עליו חולי גדול. הרי שהחכמה וההשכלה הרהגי פועלת בבשר פניהם הגשמי ממש ובמושכלות עמוקות והגו כל ימים ושמים ליות כימים בענינים מילאיים. הנה אצל החכמים כאלה הנה האדם שאינו עסק במושכלות ואינו מטריח את שכלו לדרוש ולהקור בחכמה ומדע אינו נחשב לאדם כלל. כי מהותו של האדם בעיני החכמים הוא רק זה שעוסק במושכלות ונטריח ומייגע את כוחו בעיונים. ואלו שאינם עוסקים במושכלות ואינם מייגעים ונטריחים לכנס אינם נחשבים לאדם כלל. ובפרט אלו בעלי היכ העסקיני בעניני הקורס ותאוחיו יתר בכסי המוכרת להם במונות הלכשה וכל המוכרת לאדם הם כבעלי חיים בעיניהם ואין להם שום מעו ומשא עם האנשים האלה. להיותם המוקים בעצם שהיה. שהאנשים האלו הם חומרים. והגם שיש להם ככל והכמה. וכל כל שכלם ההבנתם מסור ונתון אצלם לאהבת עצמם והשגת האבותיהם הגשמי להיותם החירי בעצם ניהתם. דבמות בניא יש ענין הריזה טאה נכית הרוח שהם גי הארים כלילים מיוחדים. דישיך הא תואר הכציונות והמוכר דמי שנתכבד בעניני הגשמי בעשירות ובנים. והאיה שנתכבד בהכחה ובכבודותיו ובכבודות יעו בהותו. וגמות הרוח שהרוחני שלו היא בגמות ועכיות שבכללות היא חומרי בעצם מהותו וכדרך כביאל נעשה התגברות ההוגר על הצורה שכתעכה ביהר. וההכמים הסוקדים במושכלות הנה לבר זאת טעיי הכסירה והייתה בהתעסקות המושכלות הנה זה עצמו מצטיקס מן

11

X

צ ה ב ו י ו י ו י : יורדליי שבת פ"ח היא

1801
מאות הרוח: קולות עולם. מושל עולם. מושל עולם.
עולם

הגשמי בכלל, ובפרט מהחומרי' דתאוות גופני', הנה לבד זאת הרי כללות ענין ההתעסקות ביגיעת המוח והסרת השכל פועל הזרכות כללי שבדרך כמו באילו יממילא נעשה התגברות הצורה על החומר, איך הרי ה' והאנשים המתענגים בעניני עולם הם חלוקים בעצם מהותם ובעניני החכמים אינם נהשבים בתור אדם כלל, וכאשר לעת מן העתים החכם מצוה לאחד מן האנשים האלו לעשות איזה דבר הרי בציווי זה נעשה האיש המצווה לאדם בעיני החכם, וכאשר ממלא את הציווי או הרי יש לו להאדם השטות איזה שייכות וקשר עם החכם שממלא את הציווי שלה, והיינו שע"י הציווי נעשה אדם דחתלה לא נחשב לאדם כלל וע"י הציווי נעשה אדם ועוד שנעשה חשוב בעיני החכם שמקיים את הציווי וכאשר ממלא הציווי בהידור הרי עושה קורת רוח ועונג גדול להחכם דעונג זה הוא למעלה מן העונג שיש לו להחכם בהשכלת הכצאה שכלית חדשה, דרצון למעלה מהחכמה לכן הנה העונג ממילוי הרצון הוא למעלה מהעונג שבשכל שהוא כח פנימי איך הרי שע"י הציווי ומילוי הצווי בהידור נעשה ג' ענינים. הא' שנעשה המצוה למציאות אדם בעיני החכם, ב' ע"י מילוי הצווי נעשה יחס בין המצוה למצוה, והמצוה נעשה חשוב בעיני המצוה, ג' שע"י מילוי הצווי בהידור גורם קורת רוח להחכם המצוה דעונג זה ממילוי הרצון הוא למעלה מהעונג שבחכמה.

(כ)

ג

והדוגמא מזה יובן למעלה ברוחניות בענין קיום הכציה. דהנה האדם הגשמי אינו נחשב למציאות כלל לגבי העצמות וע"י המצוה הרי נעשה האדם כציאות. היינו שנחשב לאיזה מציאות, וכאשר האדם ממלא את הציווי או נעשה כציאות חשוב. והיינו שע"י קיום המצוה נעשים ישראל דבר חשוב אצלו ית' וכמ"ש הסקיפה ממעון קרשך מן השמים וברך את עמך את ישראל וגו' וא"י בירושלמי כעשר שני פ"ח היח א"ר הונא בר' אחא בא וראה כמה גדול כהן כל עושי מצות שכל הסקיפה שבתורה לרעה וז"ל לטיב. שע"י הכציה נעשים ישראל דבר חשוב ומהמכים את הרעה לטובה ועוד יותר שע"י קיום המצוה גורמים קורת רוח לו ית' וכמאמר נחח רוח לפני כאמרה ונעשה רצוני איך הרי גוף ועצם קיום המצוה היא תפארת אדם ומקרא מלא דבר הכתוב כי ישרים דרכי ה' וצ"ל מהו הדרך הישרה שהיא תפארת לעושי מלבד קיום המצוה ומה"ע ותפארת לו מן האדם באיזה אדם משתעי שהדרך שיבור לו האדם בעבודת ה' מלבד דרכי המצוה ית' ותפארה לו מן האדם. אך הענין הוא דהנה אכד"ל וברכה נח ע"א דרש ר' שילא לך ה' הגדולה זו יציאת מצרים והגבורה זו קריעת ים סוף וכ"י במתניהא הנה משמ"י דר' עקיבא ותפארת זו מן תורה. והיינו דענין התורה היא בכס"י התפארת שהיא ספירה האמצעית ומקונה בקו האמצעי. דהנה על שלשה דברים העולם עומד על התורה על העבודה ועל גמ"ח שהם ג' קוין קו הימני קו השמאלי וקו האמצעי. דקו הימני טילל ענין המצוה. קו השמאלי כולל ענין התפלה וקו האמצעי כולל ענין התורה ויש יתרון בקו האמצעי שעולה עד רום המעלות ונמשך

יש יתרון בקו האמצעי
על שני קוין האחרים

הסקיפה ממעון: דברים כ"ו, טו.
כ"י ישרים: הרע"ה, י"ד.

איננו דקדשונו לזמנים כמיש אלה מועדי הוי' כר אשר תקראו אותם במועדם וארדיל (ריה דביה צרא) אתם אסילו שונגין, ובירושלמי (ריה כ"א הי"ג) איר אילא אתם כתיב לומר אם קריתם אתם הם מועדי ואם לאו אין הן מועדי, אבל שבת מקדשא וקיימא, ולכן הנה שבת ויריט הלוקין במטבע ברכותיהם דברכות יום טוב חותמין מקדש ישראל, והזמנים משום דישאל אינון דקדשינו לזמנים אבל ברכת שבת אינם חותמין מקדש ישראל והשבת כ"א מקדש השבת משום דשבת מקדשא וקיימא, ואיכ מהירע לקדשו ולעשות את השבת, והנה הרמב"ן ז"ל ע"פ זכור את יום השבת לקדשו מבאר ענין הקידוש דשבת בארוכה יעו"ש, וקוטב דבריו שהשבת צריכים לקדשו בדבור, והיריע הקידוש בשבת שהיא מצוה מהתורה ושהיא ע"ד מ"ש ביובל וקדשתם את שנת החמישים שנה, ולכא"ר הרי השבת אינו דומה ליובל שחלוי הקידוש ב"ד שהביד אומרים מקדש אבל שבת מקדשא וקיימא, אך הענין הוא דכשם שבשבת יש ב' מדרי, האי דמקדשא וקיימא, והבי' שצריכים לעשותה, הנה כן הוא בהיובל ג"כ יש ב' מדרי, יובל בעצם ומה שהביד מקדשין את היובל, דהנה כתי' וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים, דשבע שנים הן ז' מדות ושבע שבתות שנים הם ז' פעמים ז' שהם מ"ט יובל הוא שנת החמישים בחי' בינה שקדוש ומובדל מהמדות, דהוה מחיין כמובדלין מהמדות, דהנה המדות הן אל הוולת וכמו מי שהוא חסדן ורחמן הוא כשיש זולת על מי לרחם ולהתחסד, דעל עצמו אינו שייך ענין הרחמים והחסדים וכמו אע"פ שהי' נדיב בממונו גזמו וגמשו שהי' איש הטוב והחסד בעצם מהונו ומ"ם פעולת החסד היא דוקא כאשר יש למי להשפיע חסדו, וכאשר לא היו עוברים וטובים הי' מצטער ע"ז, כי פעולת החסד וכן שארי המדות אי"א להיות בלא זולת, משא"כ המחין יכולים להיות גם בלא זולת והוא שיושב לעצמו ומשכיל השכלות, ובכדי לבא על דבר שכל או לעיין בענין שכלי הרי הוולת מכלכל וצ"ל דוקא לעצמו, ובד"כ גם כשהוא לעצמו יכול להתוסף בו הרבה חכמה וכמו הרשב"י שהי' במערה ונתוסף לו ריבוי חכמה שלא בערך כלל וכדא"ר בגמ' דשבת דכר הוה מתיב רשב"י הוה מריק קמביי י"ב מירוקא ואחי"כ כד הוה מתיב רשב"י הוה מריק רשב"י כ"ד מירוקא, הרי ניתוסף בו חכמה הרבה כל כך שלא זו בלכד שנתעלה בחכמתו משואל למשיב אלא עוד זאת אשר תשובותיו היו בכסלים כמנו שהי' מפרק ל"י רשב"י הרי שניתוסף לו ריבוי חכמה הגם שהי' בפ"ע עם ר"א בנו שאין זה בדרך השמעה, והדוגמא מזה יובן למעלה שהמדות הן לצורך העולמות וכמיש כי אמרתי עולם חסד יבנה וכתיב זכור רחמין וחסדיך כי מעולם הנה דרחמים וחסדים הם לצורך העולמות אבל בחי' המחין הן למע' מהעולמות וכמא' אלמים שנה קדמה תורה לעולם בחי' אאלסך חכמה אאלסך בינה והם קדמה

אלה מועדי ויקרא כג ד.
 וקדשתם את ה' ויקרא כה יוד.
 ופרת לך: ויקרא כה ת וראה לעל ד' וד כג.
 ב נ מ י ד ש ב ת: ל ג ב.
 כי א ב ר ת ... ז כ ו ר ר ח מ יך: ת ה ל ים ס ב ב ת ה ל ים כ ה ה ו שם כ ה ע.
 רחמין הו"ו וחסדיך, וכל בכים בודא"ח הועתק כמ' ק"א.
 א ל פ י מ ש נ ה: וזה מודש תהלים ג. ה. ב"ר מ"ה ב ויקר פ"ט א תלמודא

49, 10

17

10

H

501501
 על יאנוס
 אלקיס
 (למ"ה ש"ת)

כ פ ח ש ב ה א ח ח : ראה זהר היב כ. א.

95 ספר המאמרים - ש"ת

פועל ויכרך ועילוי בהנהיב עד כי גם הסבך דנהיב מסכים לואהבת את ה' אליקין. והו תכלית ירידת הנשמה למטה לברר ולזכך את הנהיב להיות אתכסיא סס"א ואתהפכא חשוכא לנהורא עיי הנפש השכלית. והו שמע ישראל. דשמע הוא לשון הבנה והשגה שהוא ההסכם השכלי מצד השכל דנפש השכלית. והתבוננות הוא בזה דחיות כל העולמות הנבראים הוא פכחי' שם בלבד שהוא התפשטות הארה מה שבאין ערוך לגבי העצמות כלל. וכמאמר במחשבה אחת נבראו כל העולמות. וגם נפש השכלית יכולה לתבין ולהשיג איך שכללות ההתהוות הוא כהארה לבד ואיך דהארה זו אינה תופסת מקום כלל לגבי העצמות. וגב זה מכין הנפש השכלית ומשיג דבמקום שיש הארה ויש עצמות צריכים להיות נמשך אל העצמות. ועיכ הנה עיי התבוננות זו נעשה בנפש השכלית תגבורת התשוקה לעצמות אורים וכו' ועיי נעשה התעוררות בהנהיב אשר גם היא תבא באהבה לה'. והו אם בהקותי תלכו שעי' היחידים שהוא קבלת עול הנה תלכו שהנשמה נעשית בחי' מהלך.

בס"ר, ל"ג בעומר, ש"ת.

חביב אדם שנברא בצלם. חיבה יתירה נודעת לו שנברא בצלם. שנאמר כי בצלם אלקים עשה את האדם. חביבין ישראל שנקראו בנים למקום. חיבה יתרה נודעת להם שנקראו בנים למקום שט"ו בנים אתם לה' אליקים. הנה נאריכות לשונו מובן דחביב אדם וחביבין ישראל הם ב' ענינים. וצ"ל מהו ב' ענינים אלו וסדרן דחביב אדם הוא קודם לחביבין ישראל. והנה אומר חביבין ישראל קאי על הנהיב שהנשמות הן שנק' בנים למקום דכמו הנון נמשך מסוף האב כך נשמת כל איש ישראל נמשכה ממחשבתו ית' דאיהו חכים ולא בחכמה ידיעא וכמאמר ישראל עלו במחשבה. שזוהו בחי' חכמה. דמח' היא לבוש אל החכ'. וידוע דלבוש המח' הוא לבוש המאוחד שוהו ההפך הכללי בין מחשבה לדבור. דלבוש הדבור הוא לבוש הנפרד ולבוש המחשבה הוא לבוש המאוחד. דכן הוא טבע מהותם דדבור הוא נפרד ומחשבה מתאחדת עם הדבר שהוא לבוש אותה. ומח' היא לבוש אל החכ' ולהיות הלבוש דמחשבה הוא לבוש המאוחד הנה לפעמים הדבר אשר מחשבה לובשו ומקימו נק' הדבר הוא ע"ש המחשבה. אשר כן הוא גם במח' הלבוש את החכ' שנקרא ע"ש הלבוש כמאמר מחשבה יובלא לא אתפרש לעלמין. דיובלא הוא בינה ומחשבה היא חכמה שנקראת החכמה ע"ש הלבוש שהוא מחשבה. וזה ישראל עלו במחשבה בחי' חכמה והם בנים למקום. האיך מ"ש חביב אדם שנברא בצלם לא קאי על הנהיב שהרי עיי אומר אח"כ חביבין ישראל. אלא אומר חביב אדם קאי על נפש השכלית. והיינו דנפש השכלית נק' בשם אדם. והנה בשמות יש ארבעה

חביב אדם: אבות ויג מ"ד.
ישראל עלו: בראשית דבה רפ"א.
מחשבה יובלא:

שהמובח צריך ליוהר שלא לבייש אותו הנה לכד זאת צריך למצוא זכות וסיבה
 מפני מה בא למדות רעות באלו. וכאמרם ז"ל הרבה שחוק עושה הרבה ילדות
 עושה הרבה שכנים רעים עושים, ואו מתישב לבו ומקבל את התוכחה ומתקן
 ענייניו. וכן בענין השפעת השכל שצ"ל בדרך סיוס והשתתפות והיינו מה שזוא למי
 ערך חושי המקבל. הרי דכ"ו העיקר הוא ההשפעה בפועל. וכמו אברהם אבינו שהי'
 נדיב בממונו בהשפעות גשמי' ונדיב בגומו בהשפעות רוחני' להורות עניני המדות
 טובות ונדיב בנפשי בהשפעות השכל לבאר ולהסביר כי הוא ית' בורא העולם
 ומנהיגו. ולהיותו איש החסד ונהג ההתעוררות שהי' בלבבו לעשות חסד הי' פועל
 בו לשקוד בזה. אבל מי שאין לו מה להשפיע הן השפעות גשמי' והן השפעות רוחני'
 מהתעוררות מהתעוררות החסד שבלבו. להיות שהעיקר הוא הפועל ממש ומדות
 בנ"א אינן אלא גורמי הפעולות. אבל מדות שלמעי' הנה הן עצמן נמשכות בפעולתן.
 וכמו מדת החסד הוא שהארה מפי' כמדת ההכד נמשכת בהשפעה עליונה וכמא'
 מכלכל חיים בחסד. מכלכל מי' בלי תוך כלי. מכלכל חיים בחסד שהחסד נמשך
 כלי תוך כלי עד היותו השפעה גשמי' ממש. והשפעה זו המתהווה בגשמי' הנה
 זוהי הארת חסד עלינו ממש. משא"כ מדת המל' הרי השפעתה היא בהעלם וביריחוּק
 וכמו המלך המנהג את מדינתו במקודות וציונים אשר כן הוא בההשפעות דבחי'
 מל'. עם היותו השפעה החיות ממש בהנכרא אבל הוא בדרך העלם והחסר הכורא.
 מהנכרא. וסעם הדבר הוא לפי שהכוונה העליונה היא שיהיו עולמות ונכראים בע"ג
 דוקא שזו ע"י ספי' המל' דאצי' עיוורת ונשמלת להוות עולם הבריאה להחיותו
 ולהעלותו לחברו לאצי'. ואי לזאת ארומסך אלקי המלך שצריכים לרומם בחי'
 אלקי המלך.

I

ג

והנה בכרי לרומם את ספי' המל' הוא ע"י העבודה בתחוננים היינו לברר
 בירורים למטה. דונו. כל ענין ירדות הנשמה למטה בשביל לברר את
 המטה. והנשמה עצמה אינה צריכה תקון. וכמו שהיא למעלה היה בתכלית
 הביטול לאלקות. וכמו שאמר אלי' על גשמתו חי' ה' אלקי ישראל אשר עמדתי
 לפניו דעמידה זו היא העמידה בביטול אהוי'ה. וירדה למטה בשביל לברר הרפ"ח
 ניצוצות שנפלו בשכ"כ דתהי. דשכ"כ הוי'ע שבירת האותיות. דאותיות הם
 כלים כמ"ש בע"ח. וכמו עדים אותיות הדבור באדם הם כלים לגלות הכחות
 דשכל ומדות. שע"י אחיות הדבור מתגלה אור שכלו ומושג אל הוולת. דלולא
 אתיות הדבור לא ישיג הוולת את השכל בכלל ולא ישיג אור שכל בפרט. וכן
 הוא בענין המדות דע"י הדבור נראה וניכר מדותיו של אדם. ועם היות שגם
 בלא אותיות הדבור אפשר להביר בפניו של אדם מעמדו ומצבו בחכמה ובמדות
 וכמו שאנו זואים במוחש דבפניו של אדם יכולים להכיר אם הוא חכם או אינו

ה ר ב ה ש ח ו ק : מ ט ה ה א
 ו כ ס א . מ כ ל כ ל : ב נ ר כ ה ש נ י ו ח מ ל ה . ו ר א ה ת ו י א מ י מ ק צ ו ד י ה ר י ו ש כ ח
 ל ה י ד כ ב ר כ ו ת ה ה ס י ר ב
 ש א מ ר א ל : ר א ה ל ע ל ד ה כ י ע מ ק מ ק ר ס פ י ג . ו ר א ה ת ו י א מ י ו י ט ב ר י ה
 י ה נ ה א ח נ ו ה .

16

2.

עדות האותיות : ראיה

*
 ה ת מ ל ת ש ו ר ד ה

שם הרי בעולם הם נשיי שהם עכרי הוי, והו אני לדודי ודודי לי הרועה
בשוננים. מה שושנה אית לה תליסר עלין דסתרין לה. אוף כנסיי אית לך תליסר
מכילין דדחמי, חתו השייכות דיגמ'ר לאני לדודי ודודי לי לסי דחרש אלול הוא
חדש תרחמים. הרעה בשוננים ששונים בתורה שנדרשת כ"ג מדות נגד יגמ'ה'ר
דחרש אלול הוא זמן התשובה והכנה להעבודה דדיה ויום המוליד ובו מאירים
גילוי יגמ'ה'ר.

(2)

מאמר כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש

בכ"ה, ש"פ תבוא, ש"ח

X

הזקיקים! מסעך קושך מן השמים וברך את עמך את ישראל. וצ"ל מהו ענין הכמל
באזרו וברך את עמך את ישראל, דלכאורה הוי מססיק באחד מהם לומר
וברך את עמך והוי יודעים שהם ישראל דעם השירה הם ישראל. ומכ"ש אם
הי אומר את ישראל שהיו יודעים שהם עם הוי, ולבה צריך לפרט שניהם את עמך
את ישראל. ועכ"פ הוי צריך לכלול שניהם כאחד באומרו את עמך ישראל ומסני
מה מחלקם לשנים את עמך את ישראל. וצ"ל שהם ב' מדרי' חלוקות. וצריכים
להבין מהו ענינם. והנה בשני התארים האלו עמך וישראל. הנה עם הכוונה על
הפשוטים שבישראל. וישראל הם בני תורה. הנה תואר ישראל הוא למעלה
במעלה מתואר עם. ומסני מה מקדים תואר עם לתואר ישראל. אך הענין הוא
דהנה בירושלמי (מעשר שני, פ"ה, ה"ה) הוי א"ר הונא כ"ר אבא בשם ר' אלכסנדר
בא וראה כמה גדול כחן של עושי מצוה שכל השקפה שבחורה ארורה וזה
בלשון ברכה. א"ר יוסי בר הנינא ולא עוד אלא שכתוב בו היום הזה ודיינו שעי
עשיית המצוה כפרעל מהמכים מארור לברוך ונא בסמוך לו היום הזה בכל זמן ובכל
קיום. דאין הכוונה שרק במצות בכורים שהיא בארץ ובזמן שבהמ"ק קיים, אלא
שבכל זמן ובכל מקום שמקיימים את המצות מהמכים מקללה לברכה. והענין
הוא דהנה כתיב ולא אבה הוי אלקיך לשמע אל בלעם ויהמך היא לך את הקללה
לברכה כי אהבך הוי אלקיך. וצ"ל מהר"ע אומר ויהמך הוי אלקיך לך את הקללה
לברכה כי אהבך הוי אלקיך. והלא אומר ולא אבה היא לשמוע אל בלעם איך
למה צריכים להמך מקללה לברכה. ועוד צ"ל מהו אומר כי אהבך הוי אלקיך שזה
נתינת טעם על כי לא אבה וכו'. ויהמך כ"ר. הלא הוא דבר הפשוט כי טבע הטוב
להטיב. ומה תארם חס על מעשה ידיו ככשיכ שהכורא ביה שהוא אל רחום וחנון.
ורחמו על כל מעשי כתיב, שאין צריך טעם על זה שמרחם על ישראל שהם בניו

הסקיפה ממעון: דברים כ"ה, טו. — מאמר זה נדפס בי"ב ב-הקריאה והקדושה
תשרי תתק"א.

ע"פ וישרא לו ראה ענין היחוד והאמונה ר"ב וצ"ל סגולות הסגולות-בהערה
לע"ל עמ"ל
ולא אבה הוי דברים כ"ה
ודתל"ו עליו תהלים קס"ה פ"ה

237 11 201

50

Handwritten signature

SS

השכל או חומר של המדה ועם היותם כחות רוחני, אבל (ס) זה היה מוגבלים במה שהם מוגבלים, ועיי הגבלתם הלוואת היה נתמסים, משאיכ צורת השכל או צורת המדה, דהיי נכח השכל וגמם המדה, וצו שיין ענין התמיסא שהרע ההשגה כיא ענין הרגש הגקרא געמיל, ועם היות שאינו אלא הרגשה בלבד בכל זה הוא בא בהכרה שמכיר את הדבר אף גם כשהוא מוסתר ונעלם, דזהו ענין העמקת הדעת, דכה הדעת מגלה בכל דבר, הנעלם העומק שבו.

והנה דעת דקדושה הוא ההרגשה וההכרה בהטוב הנמצא בישראל, דער געמיל און דער דערקענען דעם טוב וזעס אין א אידן איז פאראן, הן הטוב שבשכל והן הטוב שבמדות, הן הטוב בשכל ומלות שישנם בישראל בטבע תולדתם והן הטוב ומדות שישנם בישראל עיי עבודתם ביגיעתם בתורה ועבודת הבורא ביה, והיינו הן הטוב הגלוי והן הטוב המוסתר ונעלם בתוך תוכיות פנימיות, ומשה שהוא בחינת דעת דקדושה הרגיש והכיר כל מרטי וולכי הטוב שבישראל, גם הטוב הצפון והנעלם בתכלית והעלם, ובענין המעלם יש שני אופנים, הא' שהטוב הוא בפנימי והחיצוני הוא לא טוב, או גם שהוא רע, ועם היות שהחיצוניות הוא לא טוב או רע, ובכל זה הרי בפנימי יש טוב הצפון, דהנה ידוע דישראל מצד נשמתם הם טוב בעצם והרע שיש בהם הוא דבר נוסף על העצם, כמו האבק והרפש או הלודג המכסה על כלי זהב ומשחירו דכאשר מסירים המכסה מתגלה הזהב המתנוצץ, שווה סכה העונשים ר"ל להסיר את התולדה ולכבשו מהרפש שאינו אלא דבר הנוסף בלבד, אבל בכאריא מישראל יש בו נקודת הטוב, שככה נקודה זו לרמאות כל תחלואי הנפש ר"ל, וכמו בגשמיות מי שהוא ר"ל חולה בכל אברי גופו בראשו ובידיו וברגליו, הנה כל זמן שלכו דמק ברה חיים באפיו הוא עוד חי ויש תקוה שיתרפא, וכן הוא בקחניות, דמי שהוא חולה ר"ל בכל עניניו בתומצ, אבל עודנו חי בתנועת חיים, הנה עיי תשובה מעומקא דלבא יכול להיות בריא, והוא לפי שנקודת הטוב ישנה גם בהם כהעלם שזו גדולה תשובה שמביאה לרפואת, ומשה הרגיש והכיר את הנקודה הטובה הנעלמה גם בהרשעים וההיותו אוהב ישראל הלך להתחנן גם להתקאים בגשיותם, דכוחו היתה לעורר בהם נקודת הטוב הנעלמה שתתגלה מההעלם אל הגלוי, אשר בזה חסץ להציל אותם מרדת שות, כי כמו שהוא בגשמי שעי התגברות הרוח חיים שבלב יכול לרפאות כל תחלואי הגוף, הנה כן הוא ברוחני, שעי התגלות נקודת הטוב הצפון ונעלם בלב של כאריא שהרע נקודת וקללות, דער פינסעל איה, ומתעורר בתשובה מעומקא דליבא, או הנה גם הודנות, נעשו לו בזכות, והענין הב' בענין קרב הנעלם הטובה כמו שהוא בפנימי העבודה ישירות הרי, והטוב הנעלם הוא עומק טוב שלמעלה מעלה מענין נעלמי, דהטוב הגלוי הוא כמל ענין ההשגה אלקית, פארשטיין געטליכקייט, או עניני מדות אהבה ה' וראתו ית, וענין הטוב הנעלם שלמעלה מגילוי הוא כמו ענין ההכרה באלקות, דערקענען געטליכקייט, דישראל אין צריכים לשום ראיוה על מצאות הסם ית' וכל עניני

(11)

(12)

X

SS
II

(13)

גדולה חשובה וחסא סא א

דבר נוסף: כאלה נקראים ה' עירושין סג'.

שיחות קודש

און בפרט בדור האחרון, דרא דמשיחא, וואס דאמאלסט קומט ~~אין~~ ^{אין} ארבען יארן, ע"ד ווי עס שטעהט בא משה רבנו אז ער וועט זיין דער גואל הארשט, און די אלע וועלכע זיינען שייך צו פנימיות התורה זאל בא זיי נמשך ווערען אויך בגשמיות, בכל המצטרך להם. \$\$\$

(משיחת ש"ק מברכים סיון חט"ז)

חג השבועות

כ"ק מו"ח אדמו"ר האט אמאל געזאגט, אז דער יו"ט שבועות איז אויסער דעם וואס ער איז אזוי ווי יעדער יו"ט, מועדים לשמחה, איז פאראן אין חג השבועות אויך א שמחה נוספת, שמחה מצוה, מצד דעם וואס אידען האבען מקבל געווען די תורה.

און אזוי ווי בשעת מען בריינגט אריין א קינד אין חדר צו לערנען תורה מאכט מען דאן א שמחה, אזוי אויך שבועות ווען אידען זיינען אריין אין ~~אין~~ ^{אין} חדר מקבל זיין די תורה, איז דאס א שמחה, נוסף אויף שמחה המועדים.

און בפרט מצד דעם ענין פון שבועות מלשון שבועה, וואס דער נאמען שבועות האט א שייכות צו מ"ת- און שבועות לשון רבים, ווייל עס זיינען פאראן צוויי שבועות. א) די שבועה פון אויבערשטען צו אידען, או לא יחליפם ח"ו באומה אחרת. ב) די שבועה פון משביעין אותהי צדיק וכו'. און וואס א איד איז מושבע ועומד מהר סיני, אז ער וועט בלייבען א איד. עס איז פארפאלען, אין יעדען מצמד ומצב וואס א איד זאל נאר זיין, איז ~~אין~~ ^{אין} אידען ישראל הוא. ניס נאר וואס ער הייסט מיטן נאמען יעקב, נאר ער האט אויך דעם שם המעלה ישראל, אין יעדען מצמד ומצב וואס ער געפינט זיך.

און דאס האט אויפגעטאן מתן תורה, וואס דאמאלסט ~~אין~~ ^{אין} אידען פון ארבערשטען ~~אין~~ ^{אין} אידען און דער פארבונד פון שבועות, דער פארבונד פון אויבערשטען, אין אן אופן פון התקשרות עצמית, וואס איז ניס חלוי אין דעם מעמד ומצב אין וועלכען דער איד געפינט זיך. און מצד דעם דארף זיין די שמחה ביתר שאת. ווארום די שמחה וואס קומט מצד מתן תורה האט עס א שייכות צו יעדען אידען, אין יעדער צייט און אין יעדער ארט. און די שמחה וועט אויפטאן אז ער וועט מיטנעמען מיט זיך די התקשרות פון שבועות אויפן גאנצען יאהר, ווייל שמחה פורץ גדר, דעם גדר הזמן וגדר המקום, אז אין יעדער צייט און אין יעדער ארט וועט ער מקבל זיין די תורה.

(משיחת חגה"ש חט"ז)

בנינו ערבים בעדינו

עס שטעהט אין מדרש, אז בשעה דער אויבערשטער האט גיגעבען אידען די תורה, האט ער פארלאנגט אן ערבות. האבען די אידען געזאגט, אבותינו ערבים בעדינו, נביאנו ערבים בעדינו, אבער דאס האט מען ניס אנגענומען, ביז די אידען האבען געזאגט: בנינו ערבים בעדינו, דאס האט געהאלפען און צוליעב לי קינדער האט דער אויבערשטער געגעבען די תורה צו אלע אידען למקטנם ועד ~~אין~~ ^{אין} גדולם.

עס שטעהט דאן גותן התורה, שון הוה, ווייל מתן תורה איז פאראן בכל נוס ויום. במילא דארף מען יעדען טאג געבען די קינדער. לערנען תורה און פיהרען זיך עפ"י תורה.

און אזוי ווי מען גיט אריין דעם ערשטען מאל א קינד אין חדר סוהט מען דאס בשמחה, ווי מען האט פריער גערעדט, אזוי אויך יעדער טאג ווען מען שיקט דעם קינד אין חדר לערנען דארף מען עס טאן בשמחה.

עס איז ניטא וואס איבערצוטראכטען וואס וועט זיין דער "תכלית" און פון וואס וועט ~~אין~~ ^{אין} דער קינד ווען ער וועט אויפנומען, האבען פרנסה דארף וויסען אז מען שיקט דעם קינד לערנען תורה, פארבינדט מען איהם מיט דעם חי העולמים און מאן קלייב חייה ~~אין~~ ^{אין} מזוניה, אז ער וועט האבען אויך אויף די גשמיות דיגע הוצאה, ונחתה גשמית בעתם ונתנה הארץ יבולה, אלע ברכות וואס עלטערן ווינטשען קינדער.

און דאס קומט דורך לימוד התורה דוקא, אז בשעה עס איז פאראן דער, אס בחקתי תלכו, און עס וועט זיין דער ראשית "עריסותיכם"-מלשון עריסה- חרימו תרומה להוי", אז באלד ווי מען שטעהט אויף זאגט ער מודה אני וכו', דאמאלסט וועט דער קינד האבען הצלחה אויך אין גשמיות.

אין ארבען יארן, און בפרט בדור האחרון, דרא דמשיחא, וואס דאמאלסט קומט אין ארבען יארן, ע"ד ווי עס שטעהט בא משה רבנו אז ער וועט זיין דער גואל הארשט, און די אלע וועלכע זיינען שייך צו פנימיות התורה זאל בא זיי נמשך ווערען אויך בגשמיות, בכל המצטרך להם. \$\$\$

תשורה משמחת נישואין - מנחם מענדל וחיה רחל שיחיו הכהן כהן

און דערפאר ווען מען שיקט דעם קינד לערנען דארף מען עס טאן \$\$\$\$\$\$ מיט דער גרעסטער שמחה, וויסענדיג אז דאס איז דער איינציגער וועג צו בריינגען איהם גלעק, ניט נאר גליק אין רוחניות, נאר אויך גליק און גשמיות.

(משיחת חנה"ש חטס"ו)

אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן

עס שטעהט אין גמרא אז דוד מת בעצרת, ד.ה. אז שבועות איז דער יום ההילולא פון דוד המלך. אין ספר תבואות שור און בנין אריאל \$\$\$\$\$\$ שטעהט אז אזוי ווי הקב"ה איז ממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום, איז דערפון א ראי' אז דוד איז נולד בעצרת. ד.ה. אז שבועות איז דער יום ההילולא און דער יום הולדת פון דוד'ן.

אויפ'ן פסוק בני אתה אני היום ילדתיך, שטעהט אין זהר אז דעם פסוק האט דוד געזאגט בשעה ער איז געווארען בר מצוה און איז אריין אין דעם פערצענטען יאהר. האט דוד דאן געזאגט, אז הקב"ה אמר אלי, בני אתה אני היום ילדתיך, ד.ה. אז ער איז אברך געווען פון די מדריגה אני חפלה, וואס ער איז געווען פאר בר מצוה, און אין איהם אין נמשך גע-ווארען א נשמה קדושה.

-נוסף אויף דעם וואס בעת הברית מילה איז נכנס דער נפש האלקיה, ווי דער אלטער רבי בריינגט אין אנהויב שולחן ערוך, דאס איז אבער מער ניט ווי די מדריגה פון, נפש רוח ונשמה. נאכדעם אז מען איז עובד עבודתו כדבעי למהוי, דאמאלט איז זכה יתיר און בשעת הבר מצוה ווערט אויך נמשך די מדריגה ה' און יתירה ה'.

דערפאר שטעהט אין זהר, ד.ה. "ש האט געמאכט א גרויסע סעודה ושמחה בשעת ד'א ברי' איז געווארען בר מצוה, און שמה ווי צו א חתונה. און בשעת מען האט איהם געפרעגט דעם טעם השמחה, האט ער געענטפערט, ווייל ר"א ברי' ווערט בר מצוה, וואס דער טעם השמחה איז פון די נשמה קדושה וואס קומט צו בר מצוה. (ווי עס ארעט אין סוף הולדת חנה"ש)

ועפ"י הנ"ל, אז שבועות איז דער יום ההולדת פון דוד'ן, קומט דאן אויס אז דעם פסוק האט דוד המלך געזאגט שבועות.

וויבאלד אז דעם פסוק בני אתה אני היום ילדתיך וגו' האט דוד געזאגט-אזוי אריינגעשטעלט אין תהלים, וואס תהלים זאגען דאן אלע אידען, יעדער איינער כפי מעמדו ומצבו,

ובפרט לויט די תקנה וואס כ"ק מו"ח אדמו"ר האט מחקן געווען, אז יעדער איינער זאל זאגען אלע טאג טאג דעם יום תהלים כפי שנחלק לימי החודש, וואס די תקנה איז א דבר השווה לכל נפש, אז אפילו אויב מען זאגט אויך אנדערע שיעורי תהלים, דארף מען אבער אויך זאגען דעם יום תהלים כפי שנחלק לימי החודש, און וואס ווייטער און ווייטער ווערט די תקנה נחפשת אלץ מערער און מערער.

במילא \$\$\$\$\$\$ איז אלע ענינים וואס דוד האט געזאגט אין תהלים עבור כנסת ישראל, קומען ווי אראפ בגילוי צו יעדער אידען כפי מעמדו ומצבו, ובכלל זה אויך דערפאר. ווי בני אתה אני היום ילדתיך, שאל ממני ואתנה בוים נחלתך ואחוזתך אפסי ארץ. \$\$\$\$\$\$

דער תוכן הפסוק איז, אז וואס מען וועט דעם אויבערשטען נאר \$\$\$\$\$\$ בעמען, וועט ער ממלא זיין יעדער אידען כל משאלות לבבו.

אויף דוד'ן שטעהט, דוד מלך ישראל חי וקים, און-ועבדי דוד נשיא עליהם לעולם רב ימות המשיח. במילא האט דער פסוק א שייכות און זיך צו משיח'ן צו ביידען, סיי צו דוד'ן און סיי צו משיח'ן, וואס דער ענין פון ביאת המשיח איז דאן א משאלות לבבו פון יעדער אידען, במילא האט עס יעדער איד בכה אויבזופיהרען.

און אויספיהרען געבוקשה קען מען דורך לימוד התורה וקיום המצוות, ובכלל זה אויך דורך שמירת חקנת אמירת תהלים, זאגען אלע טאג נאכן דאוונען דעם יום תהלים כפי שנחלק לימי החודש. - עס איז פאראן דערפאר \$\$\$\$\$\$ פון של"ה ב"ק צו זאגען תהלים פארן דאוונען, אבער דאס האט ניט קיין שייכות צו דוד חקנה, וואס יעדער איד דארף זאגען נאכן דאוונען דעם יום תהלים כפי שנחלק לימי החודש, - און דורכדעם קען ער אויספיהרען כל משאלות לבבו ובכלל זה אויך ביאת המשיח.

אין זהר שטעהט, אז דוד ווערט אנגעווען בדיחא דמלכא, ווייל ער פועל'ס שמחה למעלה, וואס גערפאר שטעהט און דער לשון דוד המלך, וואס דאס איז אלעמאל, און בפרט אין זיין יום הולדת ויום ההילולא, איז ער ממשיך שמחה על כל השנה.

אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן
אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן
אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן

אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן

אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן

אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן

אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן

6

אבער דא רעדט מען וועגען דעם וואס איינער האט א נחלה פרטיה אין ארץ ישראל, דארף ער דאס זעהן איינהאלטען מיט אלע כחות. און וויבאלד תורה פסקנ'ט אזוי, איז א ראי' אז מען קען דאס אויספיהרען, און בשעת נן געהט מיט א סמארקייט ווערן בטל אלע העלמות והסתרים.

און די העלמות והסתרים וואס זיינען שוין פאראן, איז אזוי ווי עס שטעהט אין כתבי האריז"ל ע"פ יתן (לחי למכהו) ~~ישבע~~ ~~בחרפה~~, אז דערמיט וואס יתן לחי למכהו, וואס ער שטעלט אויס די באק, איז ער יוצא מיט דער חרפה אליין, און וועט פארשפארען די ענינים בלחי רצוים פון דעם מכהו. אסיב אין אלע ענינים איז אזוי, מכ"ש ווען עס רעדט זיך וועגען ארץ אשר עיני הוי אלקין בה, ~~א ודאי אזוי~~, אז מען איז ~~נוצא מיט דעם~~ ~~חרפה~~ ~~אליין~~, און אז מען וועט געהן מיט א סמארקייט וועט מען אנהאלטען די נחלה וואס מען האט אין א"י.

איז צוליב

הגם אז מען האט שוין גערעדט אין דעם כמה פעמים, אז מצד דעם וואס א"י איז פלטיג של מלך, דארף מען טראכטען צי מען האט אהין א וויזע פון אויבערשטען ב"ה, ווארום זיין אין א"י איז א גרויסער אחריות. דארום אויך איך פשטות איז דאך אין א"י פאראן כמה חיובים וואס אין חו"ל זיינען זיי ניטא. דערפאר שטעהט דאך אין חשב"ן, אז ~~זמן~~ ~~מען~~ איז נעם זיכער בא זיך, אז מען וועט זיך אויסהיטען אין אלע מצוות, זאל מען ~~ניט פארן קיין ארץ ישראל~~.

איז צוליב

אבער דאס אלץ רעדט זיך וועגען נייע ענינים, ~~שעה~~ בשעת עס רעדט זיך וועגען אלע ענינים וועלכע זיינען שוין דאן באופן אז זיי זיינען ניט מנגד צו תורה ומצוות, דארף מען דאך געוויס מחזק זיין בכל מיני השתדלות, ~~כדאי בהנהגתו ודאי קריה~~.

צו

==

כ"ק מו"ח אדמו"ר האט מייסד געווען אין א"י א כפר ~~צו~~ חסידי חב"ד, און דברי צדיקים קיימט לעד, ומכ"ש מעשה צדיקים. און פון דאמאלט אן האבען חסידי חב"ד א נחלה אין אה"ק ת"ו. דארף מען ניט נתפעל ווערען פון קליינע נסיונות און גרויסע נסיונות ובפרט דעם נסיון היותר אחרון.

צו צדקה

עס זיינען פאראן א זעלכע וואס ווילען דאס מאר זיין מיט דעם ענין פון ובקרובי אקדש. ~~און~~ באמת, איז דאס קיין ביאור ניט, און ווי עס שטעהט דארט גופא וידום אהרן. ~~און~~ וואס זיינען מאר אזוי איז שלא בדת ~~דבריו~~ ווארום דאסעלבע דעם שט פון ובקרובי אקדש ווייס מען אויך ניט. איז מסביר זיין איין ענין הבלתי מובן מיט נאך א ענין הבלתי מובן, איז דאס תנחומין של הבל. ~~און~~ ~~איז~~ ~~ניט~~ ~~זאג~~ ~~זאג~~ ~~זיין~~ ~~דין~~ ~~טעם~~ ~~נאר~~ ~~זאג~~ ~~עס~~ ~~שטעהט~~ ~~וידום~~ ~~אהרן~~.

איז צוליב

א ודאי ~~עס~~ ~~מען~~ ~~זאג~~ ~~להרהר~~ ~~אחרי~~ ~~מדותיו~~ ~~של~~ ~~הקב"ה~~, אבער דאס מיינט ניט אז מען זאל מעגל זיין תנחומין של הבל, און דער ענין וואס ס'איז דא פאר גענומען, איד לעת עתה האב אין ניט געפונען קיין ביאור אויף דעם, נאר געוויס איז, אז פון דעם וועט זיין כפלים לחושי'. ~~אז~~ ~~עס~~ ~~וועט~~ ~~זיין~~ ~~דער~~ ~~אודן~~ ~~מאך~~ ~~דעם~~ ~~אנפח~~ ~~גופא~~, ווייל מען וועט זעהן אויך בעיני בשר, אז דאס איז טוב הנראה והנגלה. בהנוגע לפועל: אזוי ווי עס דארף זיין דער כפלים לחושי, זאלען אויך די וואס זיינען דא אין חו"ל זיך משתתף זיין בהחזקת הכפר, און די וואס האבען זיך ביז איצטער אויך משתתף געווען, זאלען זיי פון איצטער אן משתתף זיין זיך ביחד שאת.

צו

און די השתתפות דארף זיין ניט נאר בממונו, נאר אויך בגופו ובנשמתו. כ"ק מו"ח אדמו"ר האט אמאל געזאגט בנוגע די אידען וואס געפינען זיך אין רוסלאנד, אז דורך דעל החזקת התורה פון אידען וואס געפינען זיך אין די פרייע מדינות, ~~דורך~~ ~~דעם~~ ~~וועט~~ ~~זיין~~ ~~א~~ ~~חיזוק~~ ~~אויך~~ ~~צו~~ ~~די~~ ~~אידען~~ ~~וואס~~ ~~געפינען~~ ~~זיך~~ ~~אין~~ ~~רוסלאנד~~.

במילא דארף מען זיך משתתף זיין אויך בגופו ובנשמתו, אז מען זאל מוסיף זיין בלימוד התורה, ובפרט בלימוד פנימיות התורה, ובקיום המצות בהידור, ~~הכרנה על המאורע שקרה בימים...~~

מצות חלה

ראשיה ער/סח/תכס חלה חרימו תרומה

די מצוה פון חלה איז מען זאל נעמען א שטיקל סייג, אפשיידען איהם און אוועקגעבען צום כהן. די גאנצע סייג בלייבט חולין און די שטיקל סייג ווערט קודש. מען דארף עס עסען בטהרה ולכהנים דוקא. אין פלוג דארף מען פארשטען, אויף חורה שמעתי דאך דרכי דרכי נועם וכל נחכותי שלום. נאך סערער בריינגט דער רמב"ם, אז דער גאנצער ענין שניחנה חורה איז צוליעב מאכען שלום אין וועלט, היינט ווי קומט עס אז חורה זאל מאכען א פירוד. נעמען א שטיקל סייג און אפשיידען עס פון די איבעריגע, אז די גאנצע סייג בלייבט חולין און דער שטיקל סייג ווערט קודש?

ה"א ח"א פ"ק

נאר דער ענין איז, עס שמעט אין מדרש אז מצות חלה ניחנה לנשים בכדי מחקן זיין דעם חטא עץ הדעץ וואס איז געקומען \$\$\$\$ \$\$\$\$ דורך חוה'ן, שהיא קלקלה הלחו של עולם-אדה"ר ווערט אנגערופען הלחו של עולם- איז דורך מצות חלה איז זי מחקן דעם חטא.

חטא עה"ד איז געקומען דורכן נחש שקינא בכבודו של אדם. ווי אזוי איז געקומען דער חטא, דורכדעם וואס מען האט צוגעלייגט א ענין וואס דער ארי- בערשטער האט ניט געהייסען. דער איבערשטער האט געזאגט מען זאל ניט עסען פון עץ הדעץ און דורכדעם וואס מען האט צוגעלייגט, מען זאל איהם אויך ניט אנרירען, איז ארויס געקומען דער חטא.

ולכאורה אינו מובן, חורה אליין זאגט דאך עשו משמרת למשמרת, עשו סיב לחורה, חוואס דאס זיינען דאך די אלע גדרים וסיגים וואס די רבנן האבען געמאכט, ודאס באהט און מבואר אין רמב"ם דאס איז מן החורה גנבא, ווייל אין חורה שמעתי לא (10) ורגו,

חלוקה חלה
1/5
5/10
5/10

און די חילוקי דינים וואס איז פאראן צווישען דאורייתא און דרבנן, איז דאס ניט ווייל די איסורי דרבנן זיינען גרינגער, ווארום די איסורי דרבנן זיינען אויך מידורייתא, נאר זיין מן החורה וואס דאס זאל זיין א דאורייתא אפיקו לחומרא, און דאס \$\$\$\$ \$\$\$\$ זאל זיין א גנבא דרבנן מדרבנן וספיקו לקולא-

און עס בריינגט זיך בשם ספרי מוסר ודוברה הלבבות, אז מען דארף זיך אפטייען אין מאה שערים פון היתר, בכדי ניט צוקומען צו איין שער פון איסור. איז אין פלוג פארוואס האט ניט געטייגט דאס וואס מען האט צוגעלייגט דעם ולא חבוע? אזוי דארף דאך זיין דער סדר?

17

נאר דער ענין, עס איז דא א נפקא מינה, וועב עס מאכט די גזירה און וואו מען מאכט עס.

ווען אדם הראשון איז געווען אין גן עדן, וואס ג"ע איז ניט טובל \$\$\$\$ קיין רע, דערפאר איז דאך לאחר החטא האט מען אדה"ר ארויגעטריבען פון ג"ע, ווייל אין ג"ע קען קיין רע ניט זיין *אדה"ר ווען ער איז געווען אין ג"ע האט ניט געהאט קיין שייכות שו רע און איז געווען א מרכבה צו אלקות, ע"ד ווי עס שמעט אויף די אבות, אז זיי זיינען געווען א מרכבה, שכל עניניהם איז געווען קדושה.

\$\$\$\$ א מרכבה-האט זיך קיין אייגענע מידורייתא און אלץ וואס זי טוהט איז דאס נאר כפי רצון הרוכב.

במילא דארף מען דארט ניט מאכען קיין גדרים וסיגים, ווארום עס איז ניטא קיין חשש מען זאל נכשל ווערען.

ואדרבא, ניט נאר וואס די גדרים וסיגים זיינען איבעריג, נאר דאס איז גאר א חסרון. ווארום דער וואס איז א מרכבה צו אלקות, און כל עשיותיו זיינע קדושה און בשעה ער טוהט א ענין איז ער דאס מעלה. איז דורכדעם וואס מען אל האט מונע געווען אדה"ר אנצוגלייגען דעם עץ הדעת, האט מען אה"ר מונע געווען די עלי' פון דעם ענין, וואס אדה"ר וואלט פועל געווען דורכדעם וואס ער דארט האט אנגעבויט.

1/5
5/10
5/10

ווע"ד ווי עס שמעט אין \$\$\$\$ \$\$\$\$ ירושלמי אויך זיינען אן אמורא און מילא מען וועט אפגעבען א דין וחשבון אויף יעדער פרי וואס ער האט געקענט ווען הנאה האבען פון איהר און ער האט ניט הנאה געטאן, ווארום דער וואס איז א מרכבה צו אלקות וכל עשיותיו זיינען קדושה, איז יעדער ענין וואס ער טוהט פועל'ס ער אין דעם אן עלי'.

2/10
5/10
5/10

ובמילא איז קיין סחירה ניט יעדער ענין פון עשו משמרת למשמרת, צו דעם \$\$\$\$ ענין פון ולא תגעו/בא עה"ד וואס האט ניט געטייגט. ווארום דארטען וואו מען דארף האבען גדרים וסיגים איז דאס א מעלה, פשוט דארטען וואו מען דארף \$\$\$\$ עס ניט איז דאס א חסרון. און דורכדעם וואס מען האט געזאגט דעם-עשו משמרת למשמרת נום במקום הראוי, עיז אריינגעקומען דער חטא עה"ד-

2/10
5/10
5/10

אגרות קודש

ב"ה, כ"ג שבט תשי"ד
ברוקלין.

לאנ"ש ותחמ"מ אשר במאנטרעאל,
ד' עליהם ה"ו.

שלום וברכה!

נעם לי לקבל מ"ש מהם, בחתלה ע"י דה"ה זו"ח אס"א זו"ג עוסק
בצ"צ כו' מוח"ר בן ציון שי' שם טוב שד"ר, שביקר פע"ס בקשה גם בבית כמה
מהם, שאח"כ ע"י הנוסעים מהתם להכא ליום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר
וצוקללה נבג"ם זי"ע-מנהיג דורנו.

חדוה תקיעא מסטרא דא, על כללות הפ"ש אשר ת"ל נחרבה גבולם
בכמות-כן ירבו-ובכ"י תקיעא מסטרא דא על המצב בנוגע לאיכות, אשר אם גם
ה"י המצב נשאר במקום, הרי לא זהו החכלית והכוונה, כי הפסק התורה היא שצ"ל
מעלין בקדש, ובערט ע"פ מרז"ל שכל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו ה"י
כאילו כו', ובפרט כמו שבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר במשל שאפשר להשאיר על מכוון
מעמרו ומצבו כשהולכים במישור, אבל כשמסמטים על הר משופע ביותר, רק סג' דרכים
ישנם אז, אם למעט ולעלות מעלה או ח"ו לרדת מטה.

אינני יודע אם צריך אני להאריך בתיאור המצב במוסדות חב"ד
במחנות, אשר זיכרם והצליחם ובחר בהם להיות שלוחים שלו בקיומם ולפיתוחם,
כי הרי יודע להם המצב על אחר, ואף שעל כל משעים חכמה אהבה ובטראחבת
עצמו, ובמילא עלול הדבר שנומה להם המצב הרבה יותר טוב מאשר הוא באמת,
אבל לזה אינני יודע אם יועיל מכתבי, כי הרי גם בו-במכתבי - יוכל מי שהוא
ללמוד ולפרש פשטים וביאורים הימך הכוונה, והעיקר הימך התועלת. ואבוא רק בקצרה
ובנקודות:

בהנוגע להמוסד שנקרא מכבר בשם ישיבה, הנח לנוחות כל הזירונ
והשתדלות, נמצא הוא במצב של תלמוד תורה (אלא שהחזירו זה באמריקא בשם
ישיבה קטנה). ואף שהפרישו כמה אברכים להשאיר שם, לא עורר זה, כנראה, כלל
וכלל את ההנהלה לעמוד על המצב ולעשות את המוסד מתאים לשמו אשר קרא לו
נשיאנו, היינו ישיבה, ונקרא ג"כ ישיבת תומכי תמימים, וכבר מבואר בכמה
שיחות ובכמה מאמרים ג"כ-ענינם של חמ"ם, שצ"ל הלימוד והעיקר ההשגחה
שאופן מתאים לזה. ועוד כמה רחוקה המציאות לא רק מהטוב, אלא אפילו מהנכון,
הרי רואים הם על אחר.

ומענין לענין, אשר הא בהא תליא, אשר כשרששים שאין טמלאים
השליחות בהנוגע לרבים, ובנידון דידן בנוגע למוסד של כ"ק מו"ח אדמו"ר, הרי
אי אפשר שלא שפיע זה על המצב בפרטי של העסקן עצמו וכן של ב"ב שפ"ה.
ואף, שע"ם הסחת היצה"ר-הרי מתברר בלבנו ארש שלום לו, ואדרבה נעשה בע"ב
חשוב, וחופט מקום בעיר וגם במדינה, והש"ת הצליחו שלא נגע בזקנו, ועושה
טובה להקב"ה שלומד, ולא רק נגלה דתורה אלא גם תורת ההסידות, אבל כשיחבונן
אדעתא דנפש, איך שמשוקע בהנחות העולם, והבניסו הנחות עולם זה הן
בהמוסד שנקרא עלין שם תומכי תמימים ועאכו"כ בבתיאם ובבני ביתם, כי אם
אצל הבע"ב בא זה ע"י יביעה כמד היצה"ר, כי הרי סו"צריך הי' לנחק אופו
מהחינוך והטרחה שלו של בהיותו תמים בווארשא אטוואצק או בליובאוויטש-הרי
אצל בני הבלח, שהדוגמא טהו חסיד-בעיניהם ה"ז הבע"ב, נעשו כבר אצלם הנחות
העולם בחומר יותר, והעיקר-שאצלם הוא כבר בדרך פשיטות שאיך אפשר להיות
אצל תממ"ם ובע"ב אם לא באופן כזה שיא חן בעלני אדם-ומהי"כ תי"ת-גם בעיני אלקים.
וגם בזה, כמדומה, למותר לבאר פרטים בהענינים, כי הרי כאו"א יודע נגע עצמו
יותר ממה שידוע לזולתו. ואם בכ"ז מצטדק בעצמו בשארית כחותיו והימך שכל הבריא
ואפ"י של שכל הטבעי, הרי ללא תועלת אם אבוא במכתבי לנארם, כי גם אח"כ יש
הצטרפות וכו'.

כבר ככתבי כ"פ שאין מטבעי וגם לא מתפקידי להסיף מוסר, אלא
שגם אני מחאפץ בשארית כחותי, וכללי האי ואולי, לעורר אותם, אשר זה מכו"כ
שנים שבאה העת מאכעץ פון די הייזער, הייזער מון תפיט"ם כמו ווי דער רבי

ב

האט געוואלט, וועט במילא זיין דער מוסר ווי דער רבי וויל. והרי כבר ראו
במוחש ורואים במוחש אשר לא לבד שאינו מוזיק לענינים הגשמיים, אלא ארובה
זוהי הדרך לפצלחה בענינים הגשמיים שלהם, ולא עוד אלא שדוקא עי"ז נושאים
הן גם בענינים אדם, והאריכות בזה אך למותר.

ובחנוגע למועל, הנה עוד המעם חנוכי כזמל על מה שכחתי. ואמרת
כמה מעמים, שמוכרח הדבר שהמוסר יעשה לישיבה, ולישיבה ברוחה של תומכי
המיטתים, והדבר הזה חלוי רק בחברי ההנהלה והרמיי"ם, וכל הצטרקות לא ישנו
אח המציאות והמועל, ואמ"י. זה שאחד מגלגל הענין על חבירו, הרי לא רק
כלמי שמיא גליא אלא, מענין שזהו בעקבתא דמטיחא אשר אחד מהענינים בגילוי
המטיח שיהבדו ויתלבנו הדברים, אשר גליא גם כלמי שמיא אדם, מי שהוא שבידו למעול
גדולות בהנ"ל, מי שבידו למעול בדרך המיצוע, אבל בכל אופן—כאו"א יכול
למעול בהנ"ל, כי לולא זאת לא הביאם למאנטרעאל בפרט ולקנדה בכלל, ונכללים
בזה לא רק אלו שבאו לשם זה יותר מעשר שנים אלא גם אלו שבאו בשנים
האחרונות ובזמן היומר אחרון.

בהמשך לזה, כרי שיהי' להנ"ל קיום ושלם יהי' מקום להצטרקות,
מוכרח הדבר שיבוא שנינו עיקרי גם בתבתיים. אף שלכאורה זהו ענין פרטי,
אבל הוא ע"ד הסבואר בחניא שכל זמן שאינו שונא הס"א בתכלית כו' ומואס
בתכלית, זהו הכחה שנשאר אהבה וחביבה להצד שכנגד ולא עוד לשא הוסר
הבגדים הצואים. ומדינ' שיהי' וחביבה, שהדבר החוצא מנוע הטהרה מכל הגוף, מובן גם
בענין זה, (אלא שבתניא פרק יו"ד מדובר באדיק, ובמילא השמץ בטל וכלא חשיב
שבמילא אינו חוצץ, משא"כ במדריגות נמוכות מזו, שטקפידים על כל
הדברים הקשורים בהנחות העולם, הרי גם מיצוטא ומקפיד עליו, חוצץ).

ומה שמוכח עוד יותר שחינוך הבנים והבנות, ואפילו בהבתיים, יהי'
מחאים ביותר לאיננו ילידיהם של המיטתים, כיון שילדים וילדות מקבלים כל
ענין בתמימות ואינם מבינים הרצו"ש, שלשעה אחת נמאיים בעומק רום ובשעה
חדא זריגעא חדא בעומק כו'.

ממני כו"כ טעמים איני רוצה להדגיש ענינים פרטים בכל הנ"ל, ובפרט
שכנ"ל אינו נוגע, כי ידועים הדברים ומגדר נסחרות כבר נעשו נגלות. וההכרח
ביותר שיחמקו כלם ויטכסו עצה איך להוריד את ה"קלובינקען" ולצמא
התמסרות שלו שחדו להבתיים וגם להמוסדות, וחומ"י ישנו לפעולות ממשיות בזה,
ואף שב"ל בדרכי נועם ונתיבות שלום, אבל מוכרח הדבר שיהי' בחוקף המחאים,
הו כלמי עצמו והן כלמי הבני בית, והז יראו טרי טוב בעמלם, ויתחילו בקיום
שליחותם והפקידים במקומם מחאים לרצון המשלח הוא אדם העליון שעל חבא
(עיין לקו"ת ויקרא בתחילתו) כפי שנמטר לנו ע"י אדם התחתון, הוא נשיאנו
כ"ף מו"ח אדמו"ר.

כיון שאסתכל באורייתא וברא עלמא, הן עולם הגדול והן עולם קטן—
זה האדם, הרי כל חיקון בהנוגע לאדם צ"ל קשור ג"כ בעניני תורה, ולכן
בודאי יוסימו ג"כ באשורי לימוד, בחורח חנולה ובחורח החסידות, הן ברבים
והן ביחיד וכן בעניני התוועדות, והרי עמהם מרה"ח אי"א נו"נ עסק בצ"צ
מוקני אנ"ש הרב סוה"ר מקץ שי' מאצקין שיכול להקדיש רוב זמנו לענינים אלו.
והם יקילו מעליו טרדוהו בנדגץ לפרנסה גשמייה, והוא יקל מעליהם, (עכ"פ
ישתדל בזה), שרשדתייהם בפרנסה רוחנייה.

ויהי רצון מחשי"ת, אשר ע"פ שדבר בעת התוועדות דיום ההילולא
הרביעי מיום ההסתלקות, שאף שהיו שלש שנים עולים ובשנה הרביעית רק בענינים
של קדושה, מצ"ע הנה החמישית יחוסף במחננת ובהד' אמות של כאו"א
תבואתו, הן תבואת הש דה והן תבואת הכרם, וכמבואר עניניהם בכמה מקומות
ברא"ח, ויהי'—כפי סידם הכתוב—אני ה' אלקיכם ופרס"י אני ה' המבטיח על
כך ונאמן לשמור הבטחתי, ואלקיכם—כחכם והיותכם בכ"ז.

המחכה לבשו"ט בהקדם, ו
בהצלחה מוטלגה בכל הו
הן בענינים הכלליים ו
בעניניהם הפרטיים, אשר
הא כחא חליא

כתבי קודש

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקווי
ברוקלין, נ. י.

לדא יפה
א חלקה ?

מזכירות SECRETARIAT

3

ב"ה, ב' ניסן, ה'תשי"ד
ברוקלין, נ. י.

אין

שלום וברכה!

דערמיט שיקן מיר איך אן אויסצוג פון דער
שיחה פון כ"ק ארמו"ר שלים"א שבת מברכים אחרש
ניסן, חשי"ד.
זיכער זעט איר עס מפרסם זיין באופן המתאים.

בברכה חג המסח כשר ושמה.

ב"ה, סעט משיחה כ"ק ארמו"ר שלים"א, שבת מברכים אחרש ניסן, ה'תשי"ד.

אין חודש ניסן זינען פאראן כמה סוגי ענינים, ענינים האט זינען
מדאורייתא, מדרבנן און מנהגים. פון די עיקרי חודש ניסן איז - חג המסח.
היי די גמרא טימטש דאס זואס עס שטייט אין דער משנה אז באחר בניסן איז
ראש-השנה לרגלים, אז דאס מיינט מען רגל שבו - פסח (1), און בפסח ביחוד
זינען דא די סוגים הנ"ל: דאורייתא, דרבנן און מנהגים.

אמאל איז געהען א מנהג, אז פאר פסח פלעגן די רבנים אריינשיקן
מצוח שמורה צו זייערע בעלי-חבית'ים: א גאנג מצוח, ד.ה. זעקס מצוח,
אויף בירע פורים, אדער, לכל המחוח, צוויי מצוח, אויף דעם כזית מצח, ד.ה.
פאר דער מיטעלסטער מצח.

מען המנהג בפשטות איז געהען - אלס חכמה הרב. דערביי האט מען אבער
באחראנט אן עלין עקרי: עס איז דאך פאראן א דיבוי דינים ודקדוקים אין
מצוח מצוח (2), און ניט אלע זינען בקי אין דעם, אדער קעלען דאס אויספירן.
דערפאר פלעגן די רבנים פארזארגען די בעלי-בתי דערמיט, כדי מען זאל זיכער
זיצא זיין מיט מצוח מצח.

פאר פארשידענע מעמים, איז, אין א סאך ערטער, דער מנהג במל געהארגען.
עס איז ניט נוגע איצט צו לידן איבער די מעמים פארטאט דער מנהג איז במל
געהארגען. האט איך חיל זאגען איז, אז איך בעם, און גלייך חילי, האלט איך
היסען - איינפירן צוריק דעם מנהג, אז די רבנים זאלן אריינשיקן מצוח שמורה
צו זייערע בעלי-בתיים.

און ניט דוקא א רב, נאר יעדער איינער האט האט א השפעה, זאל דאס זיין
א רב, א שוחם, א רעווערענר צי א שמש, איז אויב ער האט נאר עסיצען האט אויב
ער זעט אים אריינשיקן מצוח - זעט יעדער ניצן צום סדר די מצוח האט ער האט
אים אריינגעשיקט, זאלן זיי דאס טאן: אריינשיקן מצוח, און דוקא קילעכיקע (8).
דוקא האנט-מצח (4) און דוקא - מצח שמורה (6), זעט דורך דעם זעט בא חונדערטער
און אפשר מויענטער אידן אפגעהיים הערען מצוח אכילה מצח היי עס דארף צו זיין
ובהידור. אין די ערטער וואו ס'פירט זיך צו מאכן אלגעמינע סדרים (היי האטעלן
וכדומה) איז זעלבסטפערשטענדליך דארטן דאס טאן די מסדרים פון די סדרים.

י"ד. ההודעות דש"פ וישלח י"ה כסלו ש.ז. (הנחה בלה"ק) סכ"ז בהמוסגר מסופר אודות הרד"ך:

"שהי" מגדולי החסידים, רב ולמדן גדול וכו' ועד שהוא מהיחידים שקיבלו סמיכה מאדמו"ר א"ה צ"ב."

ולעקיר מספר התולדות אדמו"ר מהר"ש (בעריכת כ"ק אדמו"ר שלים"א) ע' מא וז"ל: נתן סמיכה בכתי"ל שלשה, אחרי שבחנם בעצמו: הרה"ג והרה"ח הר" דוד צבי חן, וכו', עכ"ל.

ויכול להיות שקבל סמיכה משניהם, - מהצ"ב ומהמהר"ש, וצריך בירור.

הרב אברהם בער בלעטאפסקי מעלבערן - אסטראליא.

י"ד. ההודעות דש"פ וישלח י"ה כסלו ש.ז. (הנחה בלה"ק) סכ"ז:

"והנה, ב' ענינים אלו ("לשפוט את הר עשו", ו"היתה לה' המלוכה" - אהכפאי ואההפכא) מרומזים בב' הפירושים שבד"ש עה"פ "וישקנו" שבפרשתנו.

... וזהו הביאור בפנ"ב הפירושים שבד"ש י... כי סדר העבודה הוא באופן שהולכים מן הקל אל הכבד, ולכן, לכל לראש ישנה העבודה דאהכפאי - שלא נשקו בכל לבו", ולאח"ז באים להכלית השלימות - העבודה דאהפכא - "נשקו בכל לבו".

ולאורה צלה"ב: דהרי א" מכללי דש"י (ראה כללי דש"י ב"ד) וכאשר שני הפירושים שקולים ושווים במרח פשוטם (ומאחר שאי אפשר לחת שני הפירושים כאחד) - מקדים דש"י מלות המשותף את שני הפירושים, כגון "נחלקו בו חכמי ישראל" או "יש להרגמו בשני פנים" וכו' בכך מלמדנו דש"י כי הקדמת פירוש אחד לשני איננה משום קירובת הגדולה יותר למשט.

והרי בד"ה וישקנו כותב דש"י "ויש חולקין בדבר הזה כברייתא דספרי", וראה הביאור בזה בלקו"ש פ' וישלח חט"א, דבזה מדגיש דש"י דשני הפירושים שקולים (ולא שהולך מן הקל אל הכבד).

וי"ל, בפשטות כמו שבאר בלקו"ש ח"ט ע' רב - סבאר -

למנוחה
היות יתירה
למנוחה

J. Zimmer
221 Rutledge St.
Brooklyn, 11, N.Y.

המס' 37
המס' 37
המס' 37
המס' 37

Merkos L'Inyonei Chai'ach
170 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N.Y.

Iyar 11, 5731

May 6, 1971

Rabbi Lawrence Kushner
Solel Foundation
1301 Clavey Rd.
Highland Park,
Illinois

Dear Rabbi Kushner:

Thank you for your letter of April 27, 1971. We would be very interested in visiting your group at the NPTV Kutz Camp in Warwick, this summer.

We would be interested in knowing the number of youngsters who will be involved in the program. To arrange for the tefillin mobile we would have to rent a truck for the day. This would cost about thirty to thirty-five dollars including the gas and tolls. If you want a group of Chassidim to speak to the youngsters instead of the tefillin mobile this would probably be cheaper.

Of the dates, Aug. 22 looks best at this moment.

Sincerely yours,

Rabbi Kasriel B. Kastel
Program Co-ordinator

KBK/hs

[Handwritten notes in Hebrew, including "אני יודע" and "אולי" with arrows pointing to specific parts of the typed text.]

ענינים שונים

שלחן ערוך

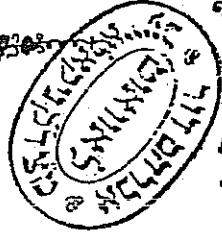
מטור

גבן העזר

עם כל המעלות כאשר נדפסו מקדם.

ועוד הוספות חדשות

כמבאר בשער השני.

שמעון

בדואת בית מדרש הספרים של ר' זוסמאן
וכנו ר"א יעבץ בנארשא.

שנת תר"כ"ה למק

(15) קנין עצי עץ
הקנין

קנין עצי עץ

עץ יוסף התורה

והצורה

קנין אלוש קנין